V. K. RAGHUNANDANAN, M. Sc. (Lond.)

UNIVERSITY LIBRARY
26 MAR. 1933
MADRAS

UNIVERSITY LIBRARY
26 MAR 1933
MADRAS

THE MAGAZINE.

ST. THOMAS' COLLEGE, TRICHUR.

Editor (Eng. Section) P. S. Venkateswarn (M A Eng & Hist)

Vol. X. | MARCH 1933. | No. III.

FEDERATION—AN OPPORTUNITY*

(by G. F. Papali.)

We are on the threshold of a new era of political changes which are bound to affect every part of this vast sub-continent The Federal idea, if materialised, would bring about the greater unification of British India with Indian India, the Provinces with the States. For the first time in the history of the country will the representatives of the different units meet in their Common Houses of Legislature.

It is not proposed here to enter into the details of Federal principles, or to discuss the proportion of seats in the councils, not even to analyse Federal subjects or revenues. These all-important aspects of the subject are being tackled by the experts of the Round Table and the Politicians of the

* Resume of a speech delivered at the St. Thomas' College, Trichur, on the last 'College Day'

country. I do not pretend to a knowledge of politics; but am interested, as much as anybody else, in the academic study of political problems. As subjects of a progressive State, it is up to all of us to keep abreast of the times by seeking to be informed of and acquainted with the topics of the day in so far as they have a bearing upon our present or our future.

SOUTHERN STATES.

The Indian States admit of a general classification, based on their geographical position, into the Northern and the Southern States. The arbitrary line of demarcation may be drawn about the *Vindhyas*, as those States lying beyond that mountain range have common peculiarities differentiating them from those in the South. The advanced States of Hyderabad, Mysore, Pudukottah Cochin and Travancore may thus be broadly included under the Southern division. All these States, important units in themselves, have developed a temperament distinct from that prevailing amongst States in closer proximity to the Seat of Central Authority. For one thing, they have suffered, at least those in extreme South, from their distance from Delhi; that same distance has perhaps provided them with the scope for development along lines not stereotyped, but individualistic, preserving intact their cultural tone and political colour, untrammelled by upheavals and revolutions outside In fact, these Southern states have today the distinction of being amongst the best administered in the whole of India, a boast rarely made of sister states in the North.

The states, large and small, comprise nearly a third of the whole of India; and their peoples count less than a hundred millions. There has been so far no proper classification of the states and there is paucity of information about some of them At the time of the establishment of the Princes' Chamber, Lord Chelmsford confessed that the only practical method of classifying the States was to do so according to the number of

UNIVERSITY LIBRARY 26 MAR 1933 MADRAS

guns to which their rulers were traditionally entitled to have discharged in their honour at the time of the miltary salute.

It is evident, therefore, that the *personality* of the Princes counted more than the political importance of the States. The Southern States, if at all associated with that decorative Chamber, were only nominally so. The Maharajas from the South, with exceptions have been, at best absentee members of the Princes' Chamber Even where there have been financial contributions from the South, the Rulers have fought shy of the publicity and the prestige of that showy assembly.

MODEST ISOLATION.

Until recent times, all that the British public knew of Indian States was limited to Ranji's exploits on the cricket-field, the Aga Khan's victories at the Derby, the amours of an Indore or a Mr. A., and the heroic contributions of a Bikaner and his fellow soldiers in the great war. It is only lately that some of the States have learnt the secret of lavishing their hospitality in London, or pushing their wares in the European market through the adoption of modern methods of publicity. Far from seeking to be known we of the extreme South have so far contented ourselves with modest isolation. If Delhi and Simla have been far enough for us, Whitehall has been too far. Luckily, that outlook is changing; we are on the eve of an escape from that geographical and mental isolation which had hitherto circumscribed our activities and limited our vision to that small horizon between the Western Ghats and the Arabian Sea.

THE NEW OUTLET.

In the Federation, as in the Harbour, we expect a new out let to our pent up energies. We get immediately a chance to participate in the development of an All India ideal, to learn All-India problems at first-hand, and help to shape All-India policies. That, in itself, is of great educative value. It is not unlikely that in the union of a federated India, the states'-sub-

jects would be no longer disqualified from all India services, both civil and military. We of the Southern States, being the most educated, are the hardest hit by the present restrictions of naturalisation and the regulations governing declration of eligibility for service in Br. India. If the participation of the States in Federation would remove these handicaps, it would be a strong justification for such co-operation. Our rulers willing, we stand to share the benefits of a right of appeal to the supreme Court of the future. And if we bear our share of the federal burden (and get relieved from the tributes now paid to the supreme power), shall we not expect, under the broad-minded leader-ship of enlightened Princes from the southern states, a greater levelling down of privileges and opportunities? for, the Rulers of states like Mysore, Travancore and Cochin are far from being autocratically-minded. Though endowed with sovereignty, they have agreed to be limited monarchs: and their Governments, in modern times, have tended only along constitutional lines. The self-sacrificing zeal of the benevlent amongst the Indian Princes ought to act as a check on the alleged excesses and irregularities eleswhere; while their slow but steady constitutionalism ought to inspire better behaviour in others.

THE SUBJECTS' CASE.

The subject' view-point can be advanced best by those States that have set the example of educating the people and sharing with them the Goverhment. Self-governing institutions such as Municipalities, Legislatures, and the enfranchisement of women and the literacy of the electorate are in a far more advanced condition in the southern states than in the Northern. If the proportion of the privy purse' to the total revenue of the state is an index to the quality of Govertment, there is a marked difference between the practice in different parts of India. The south has in these vital respects much to contribute by way of enlightenment to the future Governance of a federated India. When the question of the mode of representation of the 'states'

(not Princes) comes to be decided upon, it would be again the progressive model in the south that will have to show by their bold and generous example that at least a fair proportion of their respective quota of seats might be held by the accredited representatives of their subjects, democratically determined.

The Southern States, shall have each some distinctive contribution to make. Is not Baroda today the most advanced in the matter of Primary Education, and has she not organised a unique system of Public Libraries? Has not Hyderabad the credit of being the richest and the mightiest State the most generous in foreign scholarships for her subjects and a pioneer in introducing the Vernacular medium of higher education at the Osmania University? Has not Mysore been the first amongst progressive States that has resorted to the latest scientific methods of industrialisation at home and marketing abroad? Is not Cochin the most enlightened little State with a dense and articulate population? Has she not been the first in enfranchising women, and in pushing secondary education in the south? And does not Travancore, lying in close proximity, continue the great Kerala tradition, with a strong proportion of literacy and general culture? And have not the two last-named derived immense advantages from contact with the West from the time of the Phoenicians and the Arabs to those of the Portuguese, the British and the Dutch? Is it not reasonable therefore to look up on the future participation of these hitherto shy and reserved units in the All-India federation as the portent of a great transformation in ideals and outlook, calculated to hasten the dawn of that future glory of a free, Self-Governing India?

A Distinguished Old Boy.

We are glad to note that Mr. V. K. Raghunandana Menon, M. A. M. Sc. (London), son of His Highness the Elaya Rajah of Cochin, has come back to us after a successful course of studies in Great Britain. He was a student of the St. Thmas' for the Intermediate class (1923-25) and passed the university examination in the first class, with distinction in mathematics, physics and chemistry. After taking his B. A (Hons) degree in physics, he went to England to continue his studies further. After qualifying for the M. Sc in physics in the Uuiversity of London, he travelled extensively in Europe and has returned to India with the benefit of his added knowledge and experience. A young man of winning ways and affable manners, Mr V. K. R. is also a fine sportsman and a promising cricketeer. We are proud to hail him as a distinguished Old Boy and while offering our congratulations to him on his brilliant scholastic attainment, expect at the same time, great things of him in the future.

"Grandonico-Malabaric Alphabet"*

Introduction. by John Christopher Amadutius, Prefect of the Press of the Propaganda, Rome.

The Grandonico Malabaric (also called Sanskrit) Alphabet is one of the three used in the vast country of Malabar which extends from Cape Comorin up to and including the Canara Kingdom. Four dynasties rule in this country, namely Cochin, Zamorin or Calicut, Travancore and Canara. Clement Peanius, a Carmelite Friar of the Piedemontese Povince; who worked for many years in the Apostolic Mission of Verapoly (which had been confided to his Order about 100 years ago) clearly distinguishes three different languages on the West Coast. This missionary having returned to Rome to make a report of the Mission work, was entrusted with the task of making the typographical appliances relating to this (Grandonico—Malabaric) language. He diligently directed the work of casting types, which are very numerous and elaborate. Thus we are enabled for the first time in the history of this Press to make and use these letters. There are 51 letters in this language, namely 16 vowels and 35 consonants, from which many derivative and secondary letters are also formed. Altogether therefore we had to make 1128 different types and the labour of selecting the necessary letters and of connecting them as required was indeed immense.

---

* A copy of this old Latin work (printed in Rome in 1772) was sent to the College by His Highness, Appan Thampuran, with a request that interesting portions of the contents might be rendered into English. The following is the substance of the Introduction. A similar rendering of the Prologue by the author (ക്ലമെൻ്റ് പാതിരി) will be published in the next issue of the College Magazine. J. P.

The alphabets of other Indian languages were already known in Europe, especially of Telugu and Tamil. In particular, the Danish author Bartholomeus Ziegenbalgius had published in 1746 a book called the Principles of Tamil Grammar composed by a Missionary. The alphabets of these languages we(the Propaganda Press)also made and that so well as to excite envy in others. We now congratulate ourselves that at long last, under the auspices of Pope Clement XIV we have been able to devise and make the types of a new Language, before any one else in Europe. The types used in Hortus Indicus Malabaricus, the well-known work of Henry Van Rheedeius, the Dutch Governor of Malabar and published in Amsterdam in 9 volumes with notes and commentaries of Arnold Syenius and John Commelinius and in which the rare plants of the Malabar Coast, with pictures of flowers and fruits, were described in Latin, Malabaric, Arabic and Brahminic characters, were really not of the Malayalam Language but of Tamil. Malayalam types are not found in the Magnum Lexicon Encyclopedicum either, in which the alphabets of all known languages are given, including the Grandonic Alphabet sacred to Brahmins and also the Sanskrit Alphabet to some extent,

Hence I deem it fit and proper to treat of this new and hitherto unknown language somewhat in detail, following and in some places supplementing the careful account contained in our author's Prologue. The Prologue is followed by 11 chapters dealing with (1) vowels (2) simple consonants (3) composite consonants (4) double or triple letters (5) other double consonants (6) final letters(suffixes)(7)different linkings of the letters (8) correct pronunciation (9) defective letters (10) numerical notations with 8 tables (11) a simple catechism for beginners. Our author (Clement Peanius) notes at the end of the book that some Malabar words have affinity with Chaldean Syriac Language. Croze indeed mentions the fact that Malabar Christians had in use some letters resembling old Syriac or Chaldean characters.

The people of Malabar love to compose their writings in verse rather than in prose and hence among them there always existed many poets who composed histories and religious treatises in verse. Verse consists chiefly of three kinds (1) first what is called paravam which consists of 14 feet (൧൪); the second is called കാണ്ഡം, in which the first line has 18 feet followed by one of 12 (കളകാഞ്ചി) while the third is called സംകീൎത്തനം, each line of which begins with a letter of the alphabet. Bartholomew Ziegenbalgius testifies in his letter to La Croze that he wrote a work called Delineation of Malabar Hinduism, in the second part of which the author devotes a whole chapter to Malayalam Poetry. It will not be out of place here for me to reproduce a fragment of a poem on Mother of God, which was communicated to us by Clement Peanius and is written in Paravam metre, The reader will easily see from it with what sweetness of sound songs are composed in this language, namely the first three letters of every two lines being the same.

EXAMPLE.

സ്വാമിതൻ ഭക്തിനിത്യം മനസ്സിൽപൂണ്ടു ദൈവം
സ്വാമിതഗ്ഗുണംപ്രതി സ്നേഹിച്ചുവന്ദിച്ചീടും
അതിനാൽ ദൈവദാനം വൎദ്ധിക്കും ക്ഷണംതോറും
അതിനാൽ നായകധൎമ്മവൎഗ്ഗം ബഹുവിധം
മനശ്ശുദ്ധിയും അഹംകാരഹീനവും ധാൎഷ്ട്യം
മനശ്ശുദ്ധാസവൃത്തി ദൈവഭീതിയും പിന്നെ
സുവൎണ്ണംതന്നിൽ മണി ശോഭിക്കുമെന്നപോലെ
സുവൎണ്ണകന്യകയിൽ ധൎമ്മഭാ ശോഭിച്ചെറാം
മാററമുള്ള പൊന്ന ലോഹശേഷത്തിലെന്നപൊലെ
മാററമുള്ള ധൎമ്മാനുരാഗത്തിൽ പ്രകാശിച്ചു.

The Malabarees usually commit their writings to ഓല the leaf of the Indian Palm called പന. They do this with an iron rod called എഴുത്താണി or നാരാചം. The Library of the Propaganda contains several volumes consisting of palm leaves

called ഗ്രന്ഥം. There are six of them specially note worthy; one is Christian Catechism containing other religious topics with several songs in metrical form; the second treats of the medical art: in the third there are several superstitious prayers called മന്ത്രം; the fourth contains details of superstitious practices such as ശകുനം; the fifth is a list of incantations, while the sixth is the Christian catechism for the Malabar Mission. I have to leave aside 56 other palm leaves of the same kind donated to the same library and containing moral sermons and meditations on Christ's Passion. We have also a fragment of a poem by an unknown author in praise of St Alexius, which is similarly written on palm leaves.

It may be remarked that especially the Europeans living in Malabar make use of paper for writing purposes and these papers are then bound into books. Such is the Grandonico—Malabaric–Portuguese Dictionary commenced by John Ernest Hanklenden S. J. in quarto form and after his death completed by Antony Pimentelius, the Portuguese Archbishop of Cranganore. Another is a Latin–Malayalam Dictionary in folio written by our author Peanius; we also preserve a Malayalam—Portuguese Lexicon to which are annexed grammatical disquisitions, donated by Peanius. There is also found in the Library a Portuguese—Malayalam Grammar written on China paper, to which is added a short lexicon. Besides a Latin—Malayalam Grammar in octavo by anonymous authors. To these may be added a catechism of the Malabar Mission in octavo written by Angelo Francisco, Carmelite Archbishop, at that time Vicar Apostolic of the Malabar Coast. Then there is a small volume of Miscellanies in quarto in which the Little Catechism for children is given, besides a sermon on the Lord's Passion, a poem on the last judgement, another poem on the Blessed Virgin and lastly the Malabar Tamil Alphabet. The Library has also received as gift an account in octavo of the Diamper Synod convened in 1599 by Menezies, Archbishop of

Goa and Primate of East Indies, by authority of Clement VIII; it has an appendix containing prayers for the devotion of the Rosary of the Blessed Virgin followed by a short Catechism and life of St. Andrew the Apostle. There is also the Explanation of the Synod of Diamper written in 1606 by Francis Roz S J. who was a companion of Menezies in his labours and Syriac interpreter in the above mentioned Synod. He was first Bishop of Angamali and afterwards Archbishop of Cranganore. Nor should we omit a Treatise on the Seven Sacraments in folio in the handwriting of കോഴഞ്ചെരി Mathai Cathanar and composed by John Baptist, Carmelite Vicar Apostolic of the Malabar Coast. This was a gift to the Library from the above mentioned Peanius. All the codices detailed above are carefully preserved in the Propaganda Library. Other MSS of this kind may also be found in the Library of the Carmelite Seminary in Rome for the training of Missionaries. It contains a Latin Malayalam Grammar, Portuguese Malayalam Latin Lexicon, both written by Stephen a Carmelite Missionary; also the Oriental Plants in which true pictures of herbs and plants are graphically depicted and their nature, virtues, and properties accurately explained. This is the work of Mathew a Carmelite Missionary from Naples, who spent many years in Arabia, Persia and East Indies. He contributed much to Hortus Indicus Malabaricus alluded to above. It would be useful to have mentioned all the above codices & MSS, in so far as this information will be of help to the Sacred Congregation of the Propaganda and they may also serve as appendices to the great work Bibliotheca Malabarica, which already from 1708 Barthollomew Ziegenbalgius had begun to compile and which La Croze had intended to translate into Latin. It should be mentioned, however, that both Ziegenbalgius and La Croze often confuse Tamil Language and other matters of the Tamil country with those of Malabar.

J. P.

LIFE AND MODERN SCIENCE.

(N. A. Ganapathi M. A. B. L.)

'Nature in its infinitude cannot be circumscribed by the intellect of man'. The hostility between Science and Religion is not recent origin; it has been smouldering and fuming from ever so long past. Generations have been born into it and generations have passed out of it. With the last half—century of glorious achievements of science, the age—long hostility was thought to have ended in a decisive victory to science, but the recent great war has again thrown science under suspicion and resulted in the present flare—up of the old battle. All right—thinking people have realised that "the progress of science cannot, perhaps, be otherwise registered than by new facilities of destruction". But the inhuman sacrifice of millions of human lives at the altar of science have opened the eyes of the protagonists of either camp and the long—wished for *rapproachement* is not far off.

Instead of either party anathematizing and decrying the other, a combined attempt at effecting a beneficial compromise between the two, incorporating the most vital in each, would be the most salutory course, even if it were only remotely possible. Science and Religion, when each is correctly understood aid and complement each other to a great extent. "They are inseparable and complementary endeavours in man's attempt to make himself at home on this planet". But a science which loses sight of spiritual values and ethical standards becomes a curse and menace to society, exerting an irreligious, unsettling influence upon the youth; while Religion if not scientifically understood and intrepreted breeds narrowness, dogmatism and bigotry. But now, when Religion having been "broken up and ventilated by the northwest wind of science" wants to embrace its long-lost sister, Science, as godless as ever, is sticking to its old guns. An attempt at a truce, like the

present one, is bound to be infructuous, so long as the compromise attempted is between a *pure* Religion and a *false* Science.

We use the adjective *false* advisedly. The present line of scientific development, insted of harmonising with the spiritual aspect of life is trying to strike a discordant note. Even among scientists themselves few would deny that the universalisation of the mechanistic theory is the trend and aim of modern science. Every science has been reduced to its lowest terms, and facts of a higher order are sought to be intrepreted in terms of those of a lower order. They seek to limit within human bounds the illimitable. The investigations of nature are carried on purely from the ***intellectual*** standpoint alone, as divorced from the ***emotional*** and the ***instructive.*** But a purely intellectual representation of the cosmos is an impossibility and it is exactly this that modern science is attempting to do.

When we bear in mind the faulty methods used by science, the term *exact* science becomes a misnomer, for no exact and abiding conclusions can be arrived at by inexact and defective procedure. The so—called laws of nature are derived by a process of limitation or as Carpenter says, by a method of ignorance. Unable to cope with natural phenomena in all its aspects, Science selects certain details at random, and isolating them from the others, arrives at convenient generalisation, which it pompously calls laws of nature. E. W. Hobson in his Gifford Lectures says, '.............. in all cases, the discovery or rather the construction, of a scientific law involves that synthetic activity of thought which manifests itself, in which actual precepts are employed only as the raw material and starting point of the mental process. In the atlempt to discover a scientific law, a selective process is requisite in regard to the percepts, some greater or lesser part of what is perceived must be ignored, as irrelevant to the purpose on hand; this selective

procedure amounts to a process of abstraction in which some elements of our actual percept are removed, and not attended to". A few illustrations from science may serve to clarify my point.

Boyle's law in Physics on close scrutiny dwindles from the status of an alleged scientific truth into that of a convenient fiction. Though air follows the law pretty well gases like carbon-di oxide and hydrogen do not. On the discovery of this, Science, becoming wiser, though too proud to own its mistake, declarared that the law applied only to perfect gases, i. e. gases that are farthest removed from their liquefying point, and was for a time allowed to gloat over its acheivement. But with the discovery of an ultra-gaseous state of matter, the universality of the law was shaken to its very foundations. From the liquid to the ultra-gaseous state is a continuous change and the law, if at all, applies only at one particular point in this ascending scale. What then is that point? It cannot be experimentally ascertained with any certainty. So, after all, Boyle's law may be only one of the numerous laws that gases follow in their innumerable states. Compendiously put, the law is metaphysical and holds good only when our observation is strictly confined to a few details out of the many.

This same method of abstraction is made use of in astronomy also. The generally accepted theory that the path of the moon in space is an ellipse will be true only when the preturbations produced by the son, the motions of the Earth and the flight of the solar system through space are all ignored. So theory gets reduced to this: the moon will move in an ellipse not under the set of conditions that obtains in nature, but under the one prescribed by the Scientist. When the heavenly bodies act and re-act upon each other in a myriad ways inscrutable to man, is it not too risky to jump at conclusions from a few observations? It may not after all be impossible to invent another set of conditions which the moon will perforce have to move in a square

or a triangle. The scientist to add a savour of truth to the theory says that it has been mathematically proved. But the so-called mathematical proof itself proceeds upon an assumption that there are only two bodies acting upon each other, (which is not true and makes use of the law of gravitation which is itself a thing to be proved.

Likewise in Chemistry the atomic theory is only a figment of some scientist's imagination. The *atom* is unthinkable. In the words of Carpenter, ' one philospher says that it is mere matter, passive, exercising no force but resistance; another says it is a centre of force, without matter; a third suggests that it is itself not matter but only a vortex in another mattter; all agree that it is not an object of sense and there remains no conclusion but it is nonsense''

The foregoing examples, few as they are sufficiently prove that "symbolic conceptions of science which have been derived by selective abstaction from the perceptual world "are supplemented by conceptions which have no counterpart in reality. The scientist, finding the debit side of science too heavy, attempts to balance the budget by saying that the discoveries of science, even granting they are inacurate, find application in the practical field We shall briefly survey the acheivements of applied science with a view to verify the allegation.

The two conspicuous successes of applied science are in the realms of Industry and war. They have, it is to be conceded accomplised marvels in the realm of industry. Facilities for quicker production and wider distribution have, of course been afforded; but not without the heavy price that we have had to pray for them. The improved industrial conditions have cost the enslavement and mechanisation of millions of human lives, rendering them incapable of appreciating the finer sentiments and nobler impluse of human nature. Are not the sacrifices of these spiritual values too dear a price?

Coming to the modern scientific war the prospect is gloomier and worse. We have but recently passed through the greatest scientific war ever waged, from the devastating effects of which no nation has as yet recovered. Our memory of the wholesale massacre and brutal butchery is still young. The greatest scientific geniuses all the world over at present confine their activities solely to discover more and more efficient engines of destruction. How profound the words of Gissing, "I see it (science) destroying all simplicity and gentleness of life, all beauty of the world; I see it restoring barbarism under the mask of civilisation, I see it darkening men's minds and hardening their hearts; I see it bringing a time of vast conflicts which will pale into insignificance 'the thousand wars of old', and as likely as not will whelm all laborious advances of mankind in blood-drenched chaos". If the increased mechanical powers which Science affords are not accompanied by a corresponding rise in the moral and ethical Standards which actuate nations in their inter—dealings, only untold evil can result. So, even in the practical field, the benefits conferred by science are not unalloyed with grave dangers which may prove our undoing if spiritual values are lost sight of.

Now, granting for the sake of argument that all the conclusions of Science are invulnerable, that all gases unanimously vote to abide by Boyle's law, that the moon takes it into his head to move in an ellipse as prescribed by astronomers, that all matter can, by ingenious handling, be reduced into atoms and electrons, that large-scale prodction and wider distribution have been facilitated, what then? Do they satisfy the real criteria of human progress by promoting their welfare? Do they supply men with corect religious, moral and social ideas and so enable them to lead a godlier, kindlier and nobler life? The answer is an emphatic negative.

How then can Science be made to serve the higher needs of humanity? Can an abiding harmony be effected

between Science and Religion? Yes, but not without a radical change in the prevalent notions of science and religion—particularly of Science. The mind must be emancipated from the tradition that religion comes with a supernatural warrant and as such can do nothing wrong. The life of the spirit must not be taken to be a matter of divine revelation but a life prayerfully striven for and progressively achieved. The life of the Spirit must be lived in a scientific way, conforming to the moral attributes of the scientific attitude; loyalty to fact, insistence upon non-subjective standards of evidence. The mind must also be emancipated from the idea that Science opens the door to ultimate truth. Science must be spiritualised. It must overcome its present tendency of enouncing facts independent of Man, the observer. In a word, Scientist must do to other sciences what Ruskin has done to political economy—humanise them. The present machine philosophy must be superseded by one more human wherein the moral attributes of man, which in the process of evoultion have distinguished him from the lower animals, are reckoned with. If science and religion would respect each other's domain, and zealously do the work apportioned to each; Science, developing without prejudice or pre-conception of any kind a knowledge of the facts the laws and processes of nature, and religion, developing 'the consciences, the ideals and aspirations of mankind, then and then alone can they, in any real sense contribute to the progress and welfare of humanity.

MENON AND WODEHOUSE.

(Nalab)

Mr. Menon, student, senior B. A. class, St. Thomas' College, Trichur, when the news percolated into his two ears that Mr. P. G. Wodehouse was staying in the Residency Palace as a state guest, took courage in his hand, the right one, if you don't mind, and legged his way dead straight to the Residency Palace to interview the celebrated creator of Mulliners, Jills, Ukridges and what nots, to know, at first hand, what he, Mr. Menon should read just, just to get pass marks, $33\frac{1}{3}\%$, in the ensuing impending B. A degree exam. Dressed soberly, slightly, sensibly, yet very trim, nicely prim, with plethora of gusto, the imperceptible moustachios well cut, Kerala shaving soap still sticking on the northern side of his eastern ear (he is facing south) Mr. Menon hopped into the Residency Palace at 9, 49 A. M. as per the fluctuating Taluk Cutcherry clock and nil P. M. by the non-fluctuating Municipal tower clock.

Mr. Menon thought his dress would serve as the "open sesame", but the indomitable, inimitable Jeeves, with a brio characteristic of Jeeves, glowered at him and showed the gloves at him near the entrance. "What is it, my young chap with the ghee-and moustchios that brought you here at this untimely hour of this glorious morn?" Slightly flabbergasted, Menon managed to mumble the incantations that he wanted to interveiw Mr. Jeeve's master and querulously queried whether Mr. Jeeves would be gracious enough to let him in and finally informed him that he would in duty bound ever pray for his long butlorial life and for such an act of kindness and charity on Mr. Jeeve's part he would etc. Drawled Jeeves "Now that I understand your intentions and the object of your subject, and the subject of your impending interveiw, I have practically no objection to allow you to pop into my master's sanctum sanctorum".

Finding the way clear, definitely clear, Mr. Menon faintly knocked at the door of the right hand room at the eastern end and called out "Good morning, Sir, may I come in.'

P. G. W. 'Boo, trickle in'. Trembling like aspens Menon entered the room where he found P. G W. having his breakfast of tender coconuts, drumsticks, peach pie, chicken casserole and chakkakuru which he was eating like the citizens of what do you call that place, in the manner which you understand what I mean.

Mr. Menon (gaining some courage at the sight but losing plenty of perspiration) 'Well! sir, I have come to interview you with a deliberate intention of knowing first hand and at your hands the books that should read to get a waking and working knowledgeof English language ...a subject for my degree examination and to get pass marks in the same. This is the mair object which I have managed to put in a cocoanut shell".

P. G. W. —"Spring the goods".

Menon "I have read so far all the standard Works of Dickens.........

P. G. W.— "Pshee"

Menon - . ' most of the recognised books of Thackeray. - -

P. G. W. - - "Tch tche"

Menon - - - ' all the important writings of Scott - - - -

P. G. W. - "Whapoo"

Menon - - "Some of the novels of Edgar Wallace—

P. G W. - - "Brrrr'

Menon — "most of the plays of Bernard Shaw — —

P. G W. - "Fapoo"

Menon — ' and have heard the lectures of Ramanathan and...

P. G. W. -"Whatsa"

Menon - "And now have I come with this knowledge of mine to know how I could improve my existing knowledge and how I could write grammatical idiomatical English in the ensuing degree examination".

P. G. W. _ "Teentsey - weentsey! carry on"

Menon - "And I shall thank you to let me know as early as possible and at your earliest convenience whether any useful purpose will be served by reading the books of - - -

P. G. W. _ "Mouth it"

Menon - " of Mr. P. G. Wodehouse. and that is yourself, sir"

P. G. W. - "Cert".

Menon _ "Can I quit with that certainty"?

P, G. W. (eating drumsticks) "whats ay' gain"

Menon (excited) "well, sir, may I have a definite, categorical answer and assurance from you to the effect - - _

P. G. W. (peeling chakkakuru half boiled) "Vamoose"

Menon (more excited) _ "that I would get pass marks if I read

P. G, W. (sipping tender cocoanut) "Pop it'

Menon (still more excited) "your books and considering my impecuniosity,lack of means, immensity of my poverty and what not, you understand what I mean, Sir, will you be gracious enough to view me with an intellectual eye and hear me with an indulgent ear and present me

P. G. W. "Jeeves, leg him".

(Mr Menon found himself near the well in the College premises at 10 A. M. local.)

Facts and Fancies.

(Neil A' Canten)

From '51 to' 61
I cut my teeth and took to fun.
I learnt what not to be afraid of
And what stuff women's lips are made of;
. . . . . , , . , . .

From '61 to' 67
I lived in disbelief of heaven.
I cursed, 'twould make a man look pale
And nineteen times I went to jail.
Now friends, observe and look upon me
Mark how the Lord took pity on me.

Masefield.

I had always been what the world calls 'a gay dog'. Mine had been the primrose path, and I had walked through the garden of the world plucking a rose here, and uprooting a lily there. Till twentythree, I do not remember to have done an hour of honest work. And then the divine command sank into my soul. 'In the sweat of thy brow, shalt thou eat thy bread'. I thought I would work. It would be quite welcome as a change. The next week, I accepted a situation as a Lecturer in a college. My first night in the new place found me sweeping off the cobwebs from my books and from my brains, and the next morning. I was thundering on in the College on Shakespeare and Shelley, to a set of unsophisticated little turnips, who thought that the first was the name of a patent medicine and the second of a town in Siberia. The hungry sheep looked up and wondered at the feeding. And the beautiful ideas which I had cherished about the dignity If labour and all that, were thrown off during the first week. to was the first time in my life that I had been obliged to

work, and I found it pretty hard. Reader, have you ever tried digging a burrow into a piece of hard rock with a teasp oon? If not, it is enough if you become a College Lecturer. No wonder after a term in my new place. I hankered for rest, and holidays none of your 'holidays' where you fly from one pleasure to another in a hectic rush, holidays' which are busier han yourworking days--but perfect rest, when I would do nothing,absolutely nothing.

There was a time when I used to weigh ten stones, at least as recorded by a weighing machine on a railway platform. But since that is the only machine which has flattered me by recording ten stones. and the pointers of all others I have tried, have refused to budge a pound further than nine stones two, I presume that the machine on the platform was one intended to weigh firewood. However, it stirred in me an ambition to reach the coveted ten—stone mark. Not an advertisement of a tonic slipped by in the papers, but I did not try it. I took to exercise vigorously. I umpired in two football matches, purchased a new cricket bat and began to get up and down the stairs thirty times a day instead of the usual twenty. But stiil, my weight did not budge a pound. The avordupois seemed be wooking with malice prepense and growing clastic to keep myweight stationary. At last in despair, I consulted Dr. Pat, who knew my constitution, as well as he did the inside of his pockets. I wanted rest, a good appetite and a few extra pounds in weight.

Have you tried phospholecithin?', asked Pat.

'Yes'

'I would recommend Malt Extract'.

'I have tried it'

'Have you tried De Jiongh's cod liver oil?'

'Yes'. I remembered it only too well.

Have you tried———?

'Yes'.

But he was a clever man, was Pat, and was not to be put off so easily. He was a man of ideas. He pulled me aside and looked me up and down. 'You want rest, a good appetite and some extra pounds in weight', he said 'Well. I have a brain-wave. You can kill three birds with one stone. Mind you, it is far beyond the Pharmacopia, but I think it is worth trying. *Why not you have an attack of typhoid*? You know it will keep you to bed for a month, and after an attack, the patient puts on weight, and as for appetite, call me a Chinaman if you don't eat the inside of your hat by the time you are through with it. 'By jingo! I exclaimed; 'if that is'nt an idea, I do'nt know what is. You will beat Sir Issac Newton all to nothing, Pat! Pat was the sort of chap, who, I felt assured, would win the Nobel prize shortly and then commit suicide for want of other realms to conquer.

I satisfied myself that none of my friends got married during the next two months' for I was not prepared to miss a feast if I could help it. And then I made up my mind to have an attack of typhoid But how? Aye, there was the rub. I had a sturdy constitution which would defy the attack of a planet of typhoid germs. But Pat rose to the occasion like a potential Nobel prize winner. 'Your first step' he said, in that methodical way of his, 'should be to make your system very weak; to form a reception committee, as it were, for, the typhoid germs. Your next is to take a cup of coffee from any of these restaurants in the town, and there you are!'

'But how the dickens am I to weaken my sytem, Pat?' I asked, 'shall I get up and down the stairs two steps at a time and increase the number to fifty per day?

Pat nodded dissent.

'Three steps at a time, four, five . . . . . . ?'

'Say' said Pat, gripping my hand, 'I have a brain-wave. The Highwaymen play the Freebooters in a three day cricket match; you, I know, are the Highwaymen's first string. Go ahead, and play with a vengeance for three days.

I looked at Pat in admiration! He had a solution for every problem. Brainwaves, he called them! why his brains must be a regular Atlantic of such waves.

Now in fairness to the world and myself, I must clear up my position with regard to cricket. To any ordinary player a three—day match, would mean, say, a day and a few hours of fielding, and a few hours at the most, of batting, lunch and tea, of course. But to me, it means three days of play, for when I am not fielding, I am batting. I am supposed to be an A1 opening batsman, because on one occasion I went in first and carried my bat through the innings for four runs! Talk of stonewalling! The greatest stonewallers in the game would be adjudged pyrotechnic hitters beside me. When our skipper wins the toss—and he does it most often—his first word invariably are,'Neil, put your pads on.' Neil, of course, puts his pads on, takes his place at the crease, and 'keeps his end up' till stumps are drawn or the whole of his team has played itself out. Never mind his individual score!

So in the encounter between the Highwaymen and the Freebooters, I batted for a day and a half for my seven runs, and for an equally long time I was fielding at the point. And you know what fielding at the point means. Whenever you are not running after a ball, you are standing in the posture of sitting in a chair, without, of course, the chair behind you. And I ran about the whole field under the pretence of covering another fieldsman, whenever a ball was thrown in...and all this in a field and weather, which was as hot as Sahara, and without my hat to boot, for I had deliberately left my hat behind, because I wanted to weaken my system! And I felt my work made easy for me when I learnt that the lunch and tea supplied to us were from a local restaurant, who advertised their wares as our "Sweets are the best for typhoid. Money refunded if non-efficacious". And if, after all these, a bus ride of forty miles home in a tinpot, which seemed to move on two

UNIVERSITY LIBRARY 26 MAR 1933 MADRAS

wheels, over a road which was something between a railway--line and a dirt—track would not invite typhoid, I don't know what would.

The next day I was in bed, sure as fate, with a slight temperature. The doctor was called in. not Pat, but our family one and to spare him any trouble in diagnosing my case I told him that it was typhoid, that there had been a typhoid epidemic in my College recently. That satisfied him, the simple soul!

I lay on my bed, propped up with pillows. 'Perfect rest' said the medical man, 'no reading no talking, not even turning round on your bed—and mind you, don't count the rafters on the ceiling or exert yourself in any way! What! did the doctor think that my capital of the grey matter was only a teaspoonful, that he should consider it a mental exertion for me to count the rafters! However, I let that pass. 'Whenever you want any thing, press this bell' continued the medical man, no solid diet, but barley_water, coffee, milk, orangejuice and lemon-squash' Right, doc, that is exactly what I want. Another candidate for the Nobel Prize I thought. Two of my brothers were deputed to nurse and tend me.

I had a short sleep full of dreams, and when I woke up. things had altered pretty much. I felt my limbs were very stiff, and the room was full of people, some of my friends and relatives, all wearing a sad look. I wondered what the trouble was. And the Calendar on the wall! Why, it showed the 30th of December; and I remembered it was only the 26th, surely, I had'nt . . . . , And then the doc', spoke. For four days, it seems I had been lying unconscious and in a state of delirium. I had been talking about many things, mainly about Shakes peare and Shelley, 'and if this is a specimen of the sort of lectures you deliver in your College' said the doc 'I am not surprised that there was a typhoid epidemic amonget your students. The wonder is how they did'nt show symptoms of

tuterculosis'. My temperature had for the last four days wavered between 105° and 106°, and the doctor, it seems, had thought of writing for a thermometer which they use in firekilns. My friends looked as if they could light their cigarettes by holding them to my forehead. And when I ran my fingers over my head, I found to my consternation that my beautiful wavy hair had been cut as close as would allow it. This, I was told, was done when I was lying unconscious and was the handiwork of my father. And as I knew that my dad did not hold a Diploma of certified Barbers, I guessed even without looking at a mirror that my hair would look as if it had been cut by a launderer or carpenter. All my friends, except one who owed me some money, wore that mournful look which seemed to say 'you are gone,my dear fellow, I will moke a tin of cigarettes to your memory every year this day'.

Was it so bad as all that? Had I been imprudent in inviting an attack of typhoid? Was I going to be cut off from life like that? Did Pat deserve the Nobel prize after all? But no, it can't be. My friends could not realise that the whole thing was a joke—how could they? But typhoid, I am sure, had a sense of humour it would know that the whole thing was a conspiracy, that I had invited it with open arms. It was too much of a sport to play such a mean trick on me as to dispose of me for good. And I was right. Typhoid did catch the joke and the temperature gradually began to fall,

And then idyllic rest! Just what I wanted. This was the first time in my life that I had been consigned to bed and I liked it immensely. All my friends and relatives came to visit me now that I was sick, and showed me a regard which they would not have dream of doing when I was well. In my presence they spoke only in whispers, and hushed their footsteps when they came into my room. I was flattered and nodded to all of my visitors in the way of an emperor acknowledging the homage of his vassals. Every wish of mine was anticipated and catered to. I was even fed by other hands. Yes;

it was good to be sick. I derived a malicious satisfaction, in ordering that scapegrace of my brother Teddy about. The fellow had always defied me, and now that I had the upper hand. he shall have no rest not even a wink of sleep, I said whenever I saw him sleeping soundly at night after the day's labours I would wake him up and ask him for a cup of milk. Not that I wanted any milk but I wanted to deprive him of his sleep.

In twenty days the temperature fell to normal. During all these days not an atom of solid food had passed my lips. I had been living mainly on barley—water, milk and orange-juice. Now I have'nt a word to say against barley—water and I admit that milk and orange-juice are very good things, in themselves; but one can have too much of a good thing. Pat was right. I was feeling as hungry as a hunter and would have eaten the inside of my hat, if that article had been any where near. The flavour of the delicious things that were being prepared in the kitchen reached me, aad I was hankering for some rice and curry.

'Doctor' I said I 'want some rice and curry.

'No, you can't have it'.

'I tell you I am dying for it'

You see, your intestines-

'I have no intestines'

'You cant digest—

'I can digest the Himalayas'

But the medical man stood his ground like a Spartan and it was only due to the intercession of my mother that he at last allowed me to take some pepper-water. Well, even that is something to have fought for. At last after a month, I arrived at at the usual rice and curry stage via the pepper-water, the butter milk and the oatmeal stages. Needless to say, that every bit had to be fought for with the obstinate doctor who seemed to believe that my intestines were made of cobweb which would be turn asunder, if I took any solid diet.

At long last, I took my first bath after the sickness. The doctor had allowed me to move about on the bed and gradual-

ly even to move about the room with a crutch And a wonderful, experience it was! A regular second childhood in locomotion! I knew now, how I had learnt to walk, when I was a baby. First you crawl then you toddle, next you attempt to walk supporting yourself on the wall, and at last, when you have succeeded in making your first non-step solo walk across the room you know what Amy Johnson felt like when she landed in Australia. You enjoy being a child again with the developed intelligence and perceptive powers of an adult

The period of convalescence was a halcyon period. All the tonics in the world were there to recoup my health. Horlick's Ovaltine, Panopton, Sanatogen, Wincarnis, Benger's Food, chicken-soup, egg—flip! My word! If you want to enjoy some of the best things of this world, you must be a convalescent after typhoid. The result of it all was, that at the end of the month, when I weighed myself, the pointer went up straight to the ten-stone mark! And though now, I am feeling fit as a fiddle and am game for a cycling tour round the world or an Everest expedition, the doctor gasps and talks something about 'relapses', when he sees me getting up the stairs, only two steps at a time!

And how delirious I felt the evening I walked out for the first time after the illness. The air smelt as sweet as a tonic, the sky looked bluer the grass and the foliage greener. All Nature had been thrown open to me. Surely, it is worth while going through an attack of typhoid, if it leads to such an orientation of view!

I have had all I wanted! I have had an idyllic two months of perfect rest, I have arrived at the coveted ten-stone mark and as for my appetite it is as keen as the boy's, who, after having polished off the lunch that had been prepared for a team of fifteen, complained that he had not had his usual cup of chocolate. The only fly in the ointment is that my close crop gives me the appearance of a pilgrim recently returned from Palni or Tirupathi. I dare not stir out for another month, when I will have my beautiful long curls again. You know, my Dad had not taken a degree in the 'Barber's training course (Postal tuition a speciality), and verily, as the Bible says, the sins of the parents are visited upon the heads of the children.

THE SCIENTIFIC ASPECT OF INDIAN CULTURE.

(E. S. Velayudhan, Old Boy)

The term culture derived from Latin *colo* or I cultivate implies a state or condition of the mind in which all the human faculties, the intellect, the emotions, imagination and will are developed and brought to the highest stage of perfection. Well then! what are the foundations of culture? 'Culture is not something existing in vacuo; it is as much a thing of tradition and heritage as acquired by experience.' * The culture, then, of an individual or society may be regarded as the combination of this inherited and acquired experience; † in other words, it is the essence of civilization. But the capacity of a nation must be judged by what it has independently achieved in the several fields of knowledge, and branches of Literature, Mathematics, including Arithmetic and Algebra, Geometry and Astronomy, Phonetics, Philology, Grammar, Law, Philosophy and Theology. ☩

Well! Indian culture is of varied and manifold interest, and as such it has different phases and aspects. The reader will please direct his attention to India's glorious Past. India had her own '*vakyakara*' like Nararuchi, '*Bhashykara*' like Patanjali, '*Sutrakara*' like Panini. India had her own astrologers, astronomers, philosophers, alchemists and chemists.

The great epic poet Valmiki, the great poet and dramatist Kalidasa were the nurslings of Aryavartha. The great teacher's like Buddha and Vardhamana Mahavira were the sons of the same soil. But it is really an irony of fate that we find nowhere a' historian recording an unbiased and true history of our country.

---

* Mathew Arnold.

† The foundation of our culture.

☩ Hindu Chemistry.

It is rather astonishing to note that no nation in the world has yet come up to the high water-mark which the Inidans had attained in astronomy and astrology. Even from times immemorial the Indians could predict with a fair amount of certainty the exact hour, minute, nay, more the second, when the eclipses of the sun and moon would take place. They were well versed in the science of the movements of the twenty seven stars and the nine planets. They too were aware of the fact that there are a number of suns and moons.

A small but interesting anecdote, however exaggerated it may be, will convince the reader of the high attainment of the people of Malabar in the field of astronomy. There was a certain Namboodiri brahmin who used to study the stars and the planets during every evening. But he had neither an obser—vatory nor any facilities like the Mt. Wilson telescope. He would rather be sitting on his dhoti spread flat on the ground and looking upwards with keen eyes and sharp. However, one day it so happened, that he left the dhoti on which he used to sit bare on the ground. His servant, who was his constant companion seeing that the dhoti was folded only once, took it up, folded it twice, and spread it on the self same spot. But when his master came and took his seat, he was astonish-ed to find that either the heavens must have gone down or the earth must have risen up. He it is said, even saw the stars mov-ing nearer to him. On scrutiny he found that the small increase in the thickness of the dhoti was responsible for the strange phenomenon.

'Cartoi, the historian of mathematics, was so much struck with the resemblance between Greek Geometry and Sulva sutras' that as is natural to Europeans he concluded that the latter were influenced by the Alexandrian school of Hers (215 B. C.). The sulva sutras, however date from the 8th century B. C., and Dr. Thibaut has shown that the geometrical theorem of the 47th proposition of Bk I., which tradition ascribes

to Pythagoras, was solved by the Hindus at least two centuries earlier, thus confirming the conclusion of V. Schroeder that the Greek philosopher owed his inspiration to India. *

Coming to measurement of time and space, the astronomers were familiar with far smaller measures of time. The astronomical Truti of time measures about the thirty-four thousandth part of a second. This is of special value in determining the exact character of Bhaskara's claim to be regarded as the precursor of Newton in the discovery of the principle of the Differential Calculus, as well as in its applications to astronomical problems and computations'. † This claim is alsolutely established.

'Nor must we forget that the most scientific grammar that the world has ever produced, with its alphabet based on thoroughly phonetic principles, was composed in India about the 7th. or the 8th. century B. C. As Professor Macdonell remarks. 'We. Europeans......2500 years later and in a scientific age, still employ an alphabet which is not only inadequate to represent all the sounds of our language, but even to preserve the random order in which vowels and consonants are jumbled up as they were in the Greek adaptation of the primitive semitic arrangement of 3000 years ago' ♣

Every Indian must have heard the two words 'Anu' and Paramanu'. An 'Anu' means an atom (mote) and 'Paramanu' means an electron. The Indian philosophers, especially, those who were well versed in the Samkya System of philosophy were aware of the fact that matter is capable of division into particles, the final product of division possessing the property of the original matter, being called an 'Anu' or the atom. The Size of the minimum visible or the size of an atom is taken to be $3{\cdot}2 - {}^{20}$ or $\frac{1}{349525}$ of an inch. The 'Anu' they thought could

* Tour As. Soc. Beng. 1875. 612· 27.

† In his learned work Pythagoras under die Indi pp 44-59.

♣ Hindu Chemistry·

further be subdivided into 'Paramanu' which has been designated as an electron. 'The diameter of a spherical Paramanu must have been conceived to be less than $3\cdot 2^{-20}$ of an inch and the volume of a Paramanu would therefore, in acceodance with Bhaskara's formula, be smaller than $\frac{4}{3}\Pi.\ 3.\ {}^{3}2^{-63}$ or $\Pi.\ 3^{2}\cdot 2^{-61}$ of a cubic inch where $\Pi=\frac{3927}{1250}$" But it should be clearly noted that the electron or the corpuscular theory of matter is of recent development. The only defect of the Indian philosophical speculation was that there was no experimental proof to prove beyond doubt that such and such are the states of affairs. Speaking of the arrangement of atoms in space, the Nyaya conceives that 'the position of any point in space, relatively to another point, may now be given by measuring distances along three directions, arranging in a numerical series the intervening points of contact, the less the magnitude or distance being that which comes earlier in this series, and the greater that which comes later. The position of any single atom in space with reference to another may be indicated in this way with reference to the three axes. But this gives only a geometrical analysis of the conception of three—dimensioned space, though it must be admitted in all fairness that by dint of clear thinking it anticipates in a rudimentary manner not only the foundations of solid (co-ordinate) geometry, but also of the geometry of position, and especially the conception of space as a Manifold— which alone can serve as the basis of a generalisation comprehending all different possible kinds of geometry, Euclidean and non-Euclidean.' *

The universe was considered to be constituted of five simple elements—Earth, water, fire, air and ether. The word element was not taken to mean a modern chemical element, but in these five elements only the three states of matter—the solid, liquid and the gas—and the forms of energy were recognised. The three forms light, heat, and sound were considered to be

* Hindu Chemistry.

of wave motions, though not the electromagnetic waves accord-ing to the present day conception. Further, all action operation, work is ultimately traced to the form of subtle motion lodged in the atoms or in the matter -stuff' (compare the corpuscular theory of matter.) The weight of air and the pressure exer-ted by it were also known to the ancient Indians. An interest-ing example is seen in Udayana's Kiranavali. Vallabhachar-ya in the Lilavati speaking of a peculiar resistance to sinking(for gravity) exercised by water, which explains the tendency of certain objects to float or come up to the surface of the water but the description shows that he had no clear ideas on the subject' *

Coming to the field of Chemistry, the westerners think that the search after philosopher's stone laid the foundation of modern chemistry. Really speaking, modern chemistry is the outcome of illustrious efforts of the alchemists for the trans-mutation of baser metals into gold and silver. But the question is only of the origin of alchemy. Chemistry in its crudest and simplest form is found in the Charaka and the Sasruta. 'But it so happens that the most prominent figure in Indian alchemy who is acknowledged on all hands to be the discoverer of the processes of distillation, sublimation, etc, is no other than the reputed founder of the Madhyamika system of philosophy, the renowned Nagarjuna who has been placed with a fair amount of certainty in the lat-ter half of second century A. D. And further, there were al-together twenty--seven alchemists in India whose contribution to the development of chemistry is not a little. It is really discouraging to say, that there are even at the present day men who believe Indian alchemy to be of exotic origin. But the progress of alchemy, magic and witch-craft can be traced from the Adharvana veda onwards to the later Tantras. It might, perhaps, be through contact with India, the Greeks

* Hindu Chemisry.

studied alchemy and in fact, it was through the medium of the Arabs and the Jews that the knowledge of Greek sciences including alchemy filtered to the European nations during the middle ages. *

Speaking of the preparation and use of alkalies and alkaline caustics, the Sasruta gives an interesting account. "Alkalies are of two sorts, namely for external application and internal administration . . . . Alkalies for escharotic use are prepared like other alkalies by straining alkaline solutions . . . . He who wishes to prepare alkalies should on an auspicious day in autumn fasting and in pure body, select a middle aged, large sized, uninjured ghantapatali tree with black flowers (Schrebera surietenioides) growing on an approved spot on a mountain, and address it with certain mantras or incantations as preliminary ceremony called 'adhivasa. Next day the tree should be cut or killed after reciting the following mantra or prayer: "Oh you with great fiery power may not thy strength be lost! Oh you auspicious tree, stay here and accomplish my work. After accomplishing my work you will go to heaven. Then the ceremony of homo or burning the sacrificial fire should be performed with one hundred flowers. The tree then should be cut to pieces and piled in a place free from the wind. Some lime-stone should be placed on the pile which should be set on fire by the stalks of Sesamum Indicum. When the fire is extinguished, the ashes of the 'ghanta patali tree and the burnt lime should be kept separate' . . . The ashes are then lixiviated after mixing with six times their own quantity of water or cows wine and the mixture strained through a cloth. The strained liquid, boiled, is again strained through cloth and the alkali is thus prepared. Look at the sceintific aspect of the method, if divested of religious fervour and superstition.

* Hindu Chemistry.

Further, the elements like gold, silver, mercury tin, lead, iron, zinc, and antimony were known to Indian Alchemists, here was a copper reducing furnace at Khetri. And all the more wonderful, is the fact, that the composition of the iron pillar built by Asoka is beyond the imagination of the chemists of the present day where there are more than thirty two varieties of steel itself. The processes of distillation, sublimation, etc, were carried out by the Indian Alchemists, the distilling koshti apparatus being invented by the Alchemists, Nandi.

"Turning to Philosophical literature, we find that the early Greek and Indian philosophers have many points in common. Some of the leading doctrines of the Eleatics, that God and the Universe are one, that everything existing in multipicity has no reality, that thinking and being are identical, are all to be found in the philosophy of upanishads and the vedanta system which is its outcome. Again, the doctrine of Empedocles, that nothing can arise which has not existed before, and nothing existing can be annihilated, has its exact paralle, in the characterstic doctrine of the 'Samkya' system about the eternity and indestructibility of matter. According to Greek tradition, Thales, Empedocles, Anaxagoras, Democritus and others undertook journeys to oriental countries in order to study philosophy. Hence there is at least the historical possibility of the Geeks having been influenced by Indian thought through Persia. *

Principal Brajendranath Seal in his 'Preface to Hindu Chemistry volume ii writes thus. 'I have added a brief account of the scientific method of the Hindus, which shows that all this was not a mass of unverified and unverifi able speculation (the very antipodes of science),—the charge usually brought against Hindu thought and culture,—but professed to be the outcome of a scientific Methodology which, in its formulation

* 'Macdonells' History of sanskrit Literature'. (H. C.)

of the canons of the two fundamental Inductive Methods, is more comprehensive as well as more original and suggestive than Mill, and which, as regards its applied Logic of the sciences, (eg, the Logic of Therapeutics, of Grammar, etc,) is a standing testimony of the Hindu scientific mind.'

Halt! A word about the present. The late Lokamanya Tilak the late lawyer Das, the sage Mahatma, the poet Tagore, the politician Malavya and the republicans Nehru and Subhas will ever enshirine and embellish India's name in the brow of the history of the world.

THE CROW-CATCHER.

(M N. Damodaran Nair, II. U. C.)

The crow is the most harmless of birds; but crow-catching is a very thriving profession. Even in these hard times, when trade is dull and the outlook very gloomy, crow-catchers are an increasing tribe. In fact, they say, it much easier to catch crows under disturbed conditions, and there are experts who go to the length of saying that in well-ordered and peaceful societies the crow refuses to be caught at all.

But there can be no doubt that the trade is very ancient in its origin. There were crows in the garden of Eden and we learn that Adam was sent out of Fden by Jehovah because he could not catch a single crow. Mankind is no pawying heavily for Adam's grave sin and God has decided that man s success should be in direct proportion to the number of crows he catches. Socrates never caught a crow and was put to death while Galileo who avoided crows all his life escaped death at the last moment by successfully catching one.

But it must be remembered that crowcatching flourishes only in civilized societies. Indeed the crow is strangely partial to civilized man; for it seldom visits the haunts of savage tribes. The Negroes, the Red Indians and the Savage tribes of the Pacific Islands have, we know, never bothered themselves about crows, so much so, scientists no wconsider crow-catching an indispensable mark of civilization.

In India, in addition to being a profession, crow-catching has been raised to the status of a hobby. Westerners often complain that Indians have no hobby. Be it known to them, therefore that the only dignified hobby in the world is catching crows and that that the Indians are adepts in the art. There are crowcatching associations in almost all cities and towns in India and amateur crowcatchers could be seen every evening walking behind their favourite crows stopping when the crow stops, crowing when it crows and trying to capture it by smiles, praises and every other expedient which only crow—catchers know.

Catching crows is not so easy as it appears. Some people are by nature unfit for the task. Others are so over-confident that the crow escapes from their hands at the very moment when they think they have caught it. There are still others who successfully catch crows but are not able to retain them for long.

Scientists have found out that successful crowcatchers have peculiar backbones which are capable of becoming remarkably supple at the will of the owner. Recently there have sprung up commercial agencies who undertake to make even the stiffest backbone bend at the mere sight of a crow. There was a time, We are told, when University students and Graduates refused to catch crows; but now times have changed and crow-catching has become the sole monopoly of the Educated few. (Is it few or many?)

Crow-catching is unique in another respect. Many species of animals have disappeared from the face of the earth ever since man took to active hunting. But the crow is an exception. It has always shown a remarkable capacity for expansion, and as the crowcatchers are increasing by leaps and bounds, the crow is also growing in proportion.

So there need be no fear of dearth of crow. It is indeed gratifying to note that in this world of uncertainty there is something assuredly certain about this Profession at least. Perhaps that may be the reason why the majority of mankind, from China to Peru have taken to this harmless but highly prospective profession.

We understand that there is a proposition to include crow-catching as an item for the Nobel prize. Arrangements are being made to erect a special Crows' City to accomodate the large number of competitors expected. It is believed that the prize will be awarded to the person who catches the whitest crow with the bluest blood in its veins And so, adieu, my readers— "Kaw, Kaw!"

The College Day.

The St. Thomas' College and High School Day— a combined function this year -- was celebrated with more than usual eclat on Saturday the 24th. Feb. 1933. The function was unique in the tremendous enthusiasm which it evoked in the boys, old and young, who assembled within the portals of the alma mater, on a day when old and dear memories revive. The College quadrangle had put on its gay and colourful dress to receive the elite of Trichur, who had gathered in large numbers on the occasion.

Rev. Fr. Bertram S. J., D. D. Principal Loyola College Madras was expected to occupy the presidential chair, but as he was unavoidably detained at the last moment by the arrival of ex-King Alphonso of Spain. he deputed him his place Rev. Fr. Murphy S. J. M. A. (Oxon) Professor of English, Loyola College. We are happy in the providential opportunity which enabled us to listen to a Professor who is reputed not only as one of the most popular and merited men of his profession, but also as a most eloquent and inspired preacher on the pulpit. And withal, our respected President of the evening brought with him such a sense of good humour and spirit of *bonhomie* that he immediatly captivated our hearts, and showed clearly to thinking minds what a capable veteran he is in handling and moulding young men.

In introducing him to the assembled audience. Rev. Fr John Palocaren M. A. (Edin) our beloved Principal, mentioned some interesting facts of comparison between the Loyola College Madras, and the St. Thomas' alike in their remarkable progress as also their aims and ideals of social and educational service, the Principal would call both the institutions infant prodigies and prophesied a great and glorious future career

for both. The President then addressed the gathering in a speech which was characterised by spicy humour and penetrative wisdom.

He spoke to us on some of the defects of modern university education and complained of the cramping and deadening effect of utilitarian education. He placed the greatest stress on character, and humorously pointed out that the development of intellect witnout character would result in encouragement of villainy. Our learned President also spoke about the evils of 'standardisation' under modern educational systems. He had not gone half way through in his highly interesting lecture, when unfortunately for us he applied the guillotine to his own speech It is needless to say that his lecture was greatly appreciated by the audience,

The secretaries then read the report of the literary union for the year 1932—1933.

Vidwan Kalanidhi A. D Harisarma then addressed the gathering in Malayalam on "കുമാരനാശാൻെറ കവിത". His speech interspersed with a galaxy of quotations from the works of the reputed auther produced a telling effect on the audience. Mr. G. F. Papali M. A (Lond) then delivered a short lecture on the part to be played by the southern states in the scheme of Federation. The College union is extremely thankful to the lecturers for their brilliant speeches.

The following prizes were then distributed.

COLLEGE PRIZES.

1. Gold Medal for Good Conduct: C. Achuthan (Class iv)
2. Class Prizes: – Class iv P. P. Anantanarayanan.
   ,, III K. Brahmadattan Nambudripad.
   ,, II P. P. Vaidyanathan.
   ,, I V. K. Anantanarayanan.

Mr. Sankarankutty Menon's Prize for the best student in English Composition in Class II.

T Sivaraman.

3. The Very Rev. Fr. Paul Alapatt's Memorial Gold Medal for the student in the Senior B. A. Class of 1931-32, who passed first from the College in English:—

P. Muthukrishna Kurup (2nd Class)

The Very Rev. Fr. Paul Alapatt's Memorial Gold Medal for the first student in English who passes from the College High School:—

T. K. Joseph.

4. The Sealy Memorial Prize· Gold Medal.

T. S. Anantapadmanabhan, Class I.

5. Bishop Menachery Memorial Gold Medal for the best student in the Senior Intermediate Class of the College who passes with distinction in English at the University Examination... Not awarded.

MAGAZINE PRIZES.

The St. Thomas' College Magazine Prizes.

English Section.	U. Sankara Menon	(Class iv)
	Easwaran Unni.	(Class iii)
Malayalam Section.	M. S. Namboodri.	(Class iii)
	K. Kunjunni Thampan	(Class i)

Keralam Prize:— Gold Medal.

Mr. A. D. Hari Sarma.

LITERARY UNION PRIZES.

English Extempore.	B. A. Section.	C. A. Joseph	Class	iii.
	Inter. ,,	M. K. Raman	,,	ii.
English Elocution.	B. A. ,,	K. G. Parameswaran	,,	iii.
	Inter. ,,	K. Ramankutty.	,,	i.
English Essay.	B. A. ,,	A. D. Subramanian	,,	iv.
		E. Eswaran Unni	,,	iii.
	Inter. ,,	C. P. Sahasranaman	,,	i.
Malayalam Extempore	B.A. ,,	M. M. Cherian	,,	iii.
	Inter. ,,	M. K. Raman	,,	ii.
,, Elocution	B A. ,,	U. Sankaran.	,,	iv.
	Inter. ,,	K K. Thampan	,,	i.
,, Essay	B. A. ,,	U. Sankaran	,,	iv.
	Inter. ,,	K. Kuttan Thampan	,,	i.

GAMES AND SPORTS PRIZES.

1. Cochin Olympic Sports. Champion Prize. Silver Cup.
M. R. Doraiswamy.
2. Kerala Inter-Collegiate Sports. Prize. Silver Cup.
P. A. Paul.
3. Tennis Singles. First Prize Silver Cup, awarded by Thomas Manjuran, Esq., Dt. Judge. N. I. Thomas.
Runner-up Silver Cup. K. R. Gopal.
4. Tennis Doubles. First Prize. Silver Medals.
K. T. Antony & T. M. Antony
5. Badminton Singles. First Prize Silver Cup M. E. Cherry
Runner-up Silver Medal O. L. George.
6. Badminton Doubles First Prize Silver Medals.
M. E. Cherry & John Manjuran
Runners'-cup do M. A. Urmese & C. A. John.
7. Football Sevens; Silver Medals; Winners C. M. John & Team
8. General Captain Prize. Silver Cup N. I. Thomas
9. Special Prize; Silver Medal awarded by his friends.
A. O. Devassy.

After distribution of prizes, the President concluded the proceedings in a short and humorous speech. With a vote of thanks to the President lecturers and the public delivered by Mr. P. Ramanathan M. A, the function came to a close at about 8 P. M.

The College Social On 25th February 1932 the grand social was held under the auspices of the College Union, when the students of the College were 'at home' to the old boys-The function was altogether an enjoyable one - After refreshments, humorous short speeches were made by some of the senior students testifying to the happy days they had spent in College, In wishing them godspeed the Principal wished them the best of lucks and all success in their future - It was about 8 P, M. when the gathering dispersed

The success of the College Day celebrations is to be greatly attributed to the indefatigable zeal and untiring enthusiasm of the secretaries, Mr. K. J. Ignatuis and Mr. K. T. Antony, and the members of the College Day Committee.

REVIEWS.

THE LAYMAN'S LAW GUIDE.

BY

A. C. Sequeira M. A. LL. B.

The Layman's Law Guide is a very concise and comprehensive legal guide. It embodies an attempt to supply just that kind of legal information which the ordinary man wants in order to settle any point of dispute. Consequently, the subject is treated from the stand point of the multitude of busy men and women to whom it speaks. But it is much too useful to be so limited. It certainly will give an easy introduction to the study of Law. And the young practitioners will find it not a little interestiug because it extracts the essence of the cases with which they are expected to be familiar. Points of Canon and Civil Law, is designed for the use of priests. The chapter dealing with the procedure proper in all public meetings is unique. The author has been much helped in the clothing of these dry bones by personal experience.

In fact it is a veritable treasure of valuable information that may be profitably used in dealing with complicated local practices of Hindu, Mahomedan as well as Canon Laws.

Obtainable from:- James Sequeira, Esq, The Palms, Mangalore (S. K.) Price 3Rs, Postage Extra.

2. VANAMALA or the Flower of Malwa, a Romatic Indian drama. in three acts, by C. K. Subramanian, is a welcome addition to the ranks of Indian dramas written in the English language. The plot is cast in a romantic atmosphere— an atmosphere steeped in the romance of those old forgotten days and battles long ago, when Hindustan was rent by internecine wars. The plot appears to us well-constructed; only the identification of Prema with the long lost daughter of

Ajanta strikes us as forced and artificial. The blank verse used by the dramatist is of a high quality, and were it not for some trivial lapses on the part of the author in the use of the English idiom, we could have confidently said that the author's mastery of the language is remarkable. With more experience we believe that the author would be able to get over the occasional incongruities that appear between the Indian setting and its represenation through a medium of expression essentially occidental; meanwhile we congratulate the budding author on his praiseworthy first attempt.

Printed at Mohan Printing Press, Bombay; Price Rupee One.

COLLEGE CHRONICLE.

January 9th. College re-opens after Xmas holidays.

9th-12th. Examinations for Junior classes.

17th-19th. Holidays. Thirumasam of the late ex-Highness the Maharajah of Cochin.

February 25th. College anniversary.

26th. College social.

March 4th. Annual examinations begin.

March 18th. College closes for Junior classes.

March 27th. University examinations begin.

Editor [Mal. Section] Joseph Mundassery M. A.

ഭൂതരായർ.

(ഒരു വിമർശനം)

‘കൊരവങ്കഴി’ III. u. c.

“പണ്ഡിതന്മാർ കാൽവെക്കാൻ മടിക്കുന്ന ദിക്കിൽ പാമരന്മാർ ഓടിക്കയറു”മെന്ന ആക്ഷേപത്തിന്നു ഞാൻ വിധേയനാണെങ്കിലും “ഭൂതരായർ” എന്ന വിശിഷ്ടഭാഷാനോവലിനെക്കുറിച്ചു രണ്ടുവാക്കു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഈ ചെറിയ നിരൂപണംകൊണ്ടു ‘ഭൂതരായ’രിലെ ഇതിവൃത്തം, പാത്രസൃഷ്ടി, രചനാരീതി, ഭാഷാനോവലുകളിൽ പ്രസ്തുത ആഖ്യായികക്കുള്ള സ്ഥാനം എന്നീ നാലു പ്രധാനസംഗതികളെപ്പററിയാകുന്നു പ്രതിപാദിക്കുവാൻ ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

മഹാമഹിമശ്രീ അപ്പൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു മലയാളസാഹിത്യനഭോമണ്ഡലത്തിൽ പ്രകാശിക്കുന്ന ഒരു നിസ്തുല്യതേജഃപുഞ്ജമാണെന്നു അദ്ദേഹം പലകുറി കേരളീയരെ അറിയിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇതിന്നു ലക്ഷ്യങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിൻെറ അമൂല്യങ്ങളും അനഘങ്ങളുമായ ‘ഭാസ്കരമേനോൻ’, ‘മംഗളമാല’, തുടങ്ങിയ സാഹിത്യരത്നങ്ങൾ തന്നെയാണു്. പ്രസ്തുത ആഖ്യായികയായ ‘ഭൂതരായ’രെക്കുറിച്ചു അല്പം പര്യാലോചിക്കാം.

മൂവ്വായിരത്താണ്ടുമുമ്പു്, മുടിഞ്ഞരുളിയ വീരമാർത്താണ്ഡപ്പെരുമാളുടെ കാലത്തു്, മലനാട്ടിലുണ്ടായ അന്തഛിദ്രങ്ങളെ ഒതുക്കി നാടുഭരിക്കുവാൻ പെരുമാളിൻെറ ദ്വിതീയപുത്രനായ ഭൂതരായരെ പിതാവിൻെറ അനുമതിയോടുകൂടി പാണ്ഡ്യരാജ്യത്തുനിന്നു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവന്ന സംഭവമാണു ഈ ആഖ്യായികയിലെ ഇതിവൃത്തം. കഥാവസ്തുവിനോടു് സംഘടിതമായ പലേ ഉപകഥകളും തമ്പുരാൻ ഈ നോവലിൽ കൂട്ടിച്ചെലുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. പ്രണയകഥാരംഗത്തിൽ ചിരുതക്കുട്ടിയോടു ചന്ത്രക്കാറപ്പിൻെറയും, മാളുക്കുട്ടിയോടു ചെറിയച്ചൻെറയും, ഉണ്ണിനങ്ങയോടും ആനന്ദവല്ലിയോടും ഭൂതരായരുടെയും, പുഴമുക്കിൽ കുഞ്ഞമ്മയോടു് ഐത്രുർച്ചാത്തരുടെയും ഉണ്ണിനങ്ങയോടു പള്ളിബാണരുടെയും അനുരാഗങ്ങളെയാണു വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

ചരിത്രകഥയിൽ, ഭൂതരായരുടെ ആഗമനത്തിന്നു പ്രേരകമായ സംഗതികൾ, ചിരുതപ്പട, ആസ്യന്റെയും ആറഢ്യന്റെയും കുടിപ്പക, പാടത്തിട്ടപ്പണിക്കരുടെയും വട്ടരപ്പയുടെയും കലഹം, കാവുതിക്കൂട്ടവയുടെ ആക്രമങ്ങൾ, കുഞ്ഞുമരക്കാരെന്ന കടൽക്കള്ളന്റെ പെൺകൊള്ള, ഐത്രർച്ചാത്തരുടെ ഉദ്യമങ്ങൾ, നമ്പിക്കുറിന്റെ നാരദവൃത്തി, എന്നിവ പ്രധാനസംഭവങ്ങളാകുന്നു. കൂടാതെ, അജ്ഞാതവാസകഥ, സമാധാനസംസ്ഥാപന പരിശ്രമങ്ങളെ വിവരിക്കുന്ന വേറൊരു കഥ, എന്നിങ്ങനെ ഈ നോവലിൽ ഉപകഥകൾക്കു ഒരു കയ്യുംകണക്കുമില്ല. ആകപ്പാടെ നോക്കിയാൽ 'Shakespeare' എന്ന ആംഗലകാളിദാസരുടെ 'Comedies' എന്ന നാടകങ്ങളിൽകാണുന്ന നിരവധി ഉപകഥാവസ്തുക്കളെയാണു തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു അനുകരിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നുവേണം പറയുവാൻ. ആംഗലകവിയുടെ 'Twelfth Night' (പന്ത്രണ്ടാംരജനി) എന്ന നാടകത്തിലെ ഉപകഥകൾക്കു കയ്യുംകണക്കുമില്ല. തമ്പുരാനും ഈ പ്രസ്ഥാനത്തെ അനുകരിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഷേക്സ്പീയരെപ്പോലെ ഉപകഥകളെ പ്രധാന ഇതിവൃത്തത്തോടു സംയോജിപ്പിക്കുന്നതിന്നുള്ള പാടവം തിരുമനസ്സിലേക്കില്ലെന്നാണു തോന്നുന്നതു്. സമഷ്ടിയായി പറയുകയാണെങ്കിൽ, പ്രസ്തുത കഥാതന്തുവിൽ കോർത്തിട്ടുള്ള ഉപകഥാകുസുമങ്ങളിൽ ചിലതിന്നുള്ള വൈജാത്യവും ബന്ധരാഹിത്യവും നിമിത്തം ഇതിവൃത്തഘടന സുന്ദരമായിട്ടുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ.

പാത്രസൃഷ്ടിയുടെ കാര്യത്തിൽ ഗ്രന്ഥകർത്താവു് മനസ്സിരുത്തീട്ടുണ്ടെങ്കിലും പ്രഥമദൃഷ്ടിയിൽ, കഥാനായകസ്ഥാനം ഭൂതരായക്കു കൊടുക്കാമോ എന്ന പ്രശ്നത്തിന്നു പക്ഷാന്തരത്തിന്നവകാശമുണ്ടു്. ഗ്രന്ഥനാമം 'ഭൂതരായ'രെന്നാണെങ്കിലും ഒരു ഗ്രന്ഥത്തിന്നു നായകന്റെ പേരേ കല്പിച്ചുകൂടു എന്നില്ല. നോവലിന്റെ ആദ്യഭാഗങ്ങളിൽ ഭൂതരായക്കു യാതൊരു സ്ഥാനവുമില്ല. കഥാഗതിയെ ഭൂതരായർ സാരമായി നയിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും നിർദ്ദയനായ അദ്ദേഹം വായനക്കാരുടെ ആദരത്തേയും അനുഭാവത്തേയും അർഹിക്കുന്നില്ല. ഉണ്ണിനംങയല്ല, ചിരുതക്കുട്ടിയാണു നായികയെങ്കിൽ ഭൂതരായക്കു നായകസ്ഥാനം നൽകുന്നതിൽ അനൌചിത്യവുമുണ്ടു്. ഈ നിലക്കു നോക്കുന്നതായാൽ ചിരുതക്കുട്ടിയുടെ കാമുകനായ ചന്തുക്കുറുപ്പിന്നും, മാളുക്കുട്ടിയുടെ കാമുകനായ കുമാരൻ ചെറിയച്ചനും കഥാഗതിയിൽ പ്രാമുഖ്യമുണ്ടു്. എങ്കിലും, ചന്തുക്കുറുപ്പു ചിരുതപ്പട

യുണ്ടാക്കുക, കാരാഗൃഹത്തിൽ കിടക്കുക, സ്വകാമുകിയാൽ മോചിതനാവുക എന്നീ കർമ്മങ്ങൾക്കുമാത്രം വിധേയനാവുകയാൽ അയാൾക്ക് നായകസ്ഥാനത്തെ അർഹിച്ചുകൂടാ. ഉന്മത്തനും പരപീഡനപ്രിയനുമായ ചെറിയച്ചൻ ജനങ്ങളുടെ അനുകമ്പക്കു അർഹനല്ലാത്തതിനാൽ അയാൾക്കും നായകസ്ഥാനം കല്പിച്ചുകൂടാ. നായകലക്ഷണങ്ങൾ പലേ പാത്രങ്ങളിലായി നിക്ഷിപ്തമാകയാലാകുന്നു ഇപ്രകാരമുള്ള ദുർഘടങ്ങൾ ഉണ്ടാവുന്നതു്.

Milton എന്ന ഇംഗ്ലീഷുകവിയുടെ 'Paradise Lost' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിലും ഇപ്രകാരം നായകസ്ഥാനത്തിന്നു് കലഹമുണ്ടു്. ആ കാവ്യത്തിലാകെട്ടെ, ചിലർ Satan ആണു് നായകനെന്നും മററു ചിലർ Adam ആണെന്നും വാദിക്കുന്നു. സ്വർഗ്ഗത്തിൽ പ്രധാന ദേവദൂതന്റെ പദവിയിൽ ഇരുന്നിരുന്ന Satan സ്വകൃത്യവൈപരീത്യത്താൽ ഏററവും നികൃഷ്ടമായ ഒരു ജീവിയായിപ്പരിണമിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും കഥയിൽ നായകസ്ഥാനത്തെ അർഹിക്കുന്നു. തഥൈവ, മധുരാപുരിയിൽ മീനാംബികാദേവിയുടെ പുത്രനായി സകല സമ്പൽസമൃദ്ധിയോടും ഏകഛത്രാധിപത്യത്തോടും കൂടി മാനമായി വാണിരുന്ന ഭൂതരായർ കേരളത്തിൽ കാലെടുത്തുകുത്തിയ നാൾമുതൽ ജനങ്ങൾക്കു പരിഹാസ്യനാവുകയും, സോദരഹത്യ, ധാർഷ്ട്യം, സ്ത്രീജിതത്വം എന്നീ ദുർഗ്ഗുണങ്ങളാൽ ഏററവും നികൃഷ്ടസ്ഥിതിയിൽ എത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ ഭൂതരായരുടെ സ്വഭാവത്തിന്നു ഉണ്ണിനങ്ങയുടെ സാഹചര്യം മൂലം ഭവിച്ച പരിവർത്തനം തന്റെ പൂർവ്വാപരാധങ്ങൾക്കു സ്വല്പമൊരു പരിഹാരം ചെയ്യുന്നതിനാലായിരിക്കാം കഥയിലെ നായകനാകുവാൻ ഭാഗ്യം ലഭിച്ചതു്. ഉണ്ണിനങ്ങ, ചന്തുക്കുറുപ്പ്, ചിരുതക്കുട്ടി എന്നിവരുടെ സൃഷ്ടി ശ്ലാഘനീയമായിട്ടുണ്ടെന്നു പറയാവുന്നതാണു്.

"പുരായത്രസ്രോതഃപുളിനമധുനാ തത്രസരിതാം
....
....
നിവേശശ്ശൈലാനാം തദിതമിതി ബുദ്ധിം ദ്രഢയതി."

എന്ന പ്രഖ്യാതശ്ലോകോന്മുഖമായ ഈ സാഹിത്യഗ്രന്ഥം ഭാഷാഭിമാനികൾക്കു ഒരമൂല്യരത്നമാണെന്നുവേണം പറയുവാൻ. ഭൂതരായരിലെ രചനാരീതി ഏററവും ഹൃദ്യവും സരളവുമായിട്ടുണ്ടു്. അതാതുസന്ദർഭങ്ങൾക്കു് ഉചിതമായ വേഷംകെട്ടി അഭിനയിക്കുവാൻ തമ്പുരാനു ഒരു പ്രത്യേ

കപാടവമുണ്ട്. മലനാട്ടിലെ പ്രാചീനഭൂവിവരണവും അന്നത്തെ സാമുദായികഘടനയും രാഷ്ട്രീയവിപ്ലവങ്ങളും എന്നുവേണ്ട, ആദികേരളാചാരങ്ങളെപ്പോലും ഇത്ര ഹൃദ്യമായി വർണ്ണിക്കുവാൻ തമ്പുരാനെക്കൊണ്ടല്ലാതെ മററാരാലും സാധിച്ചിട്ടില്ല.

"'മാലോകർ' കുടിപാർത്തിരുന്ന ഇടങ്ങളിൽ അമ്പലങ്ങളും കുളങ്ങളും, ചിറകളും ചാലുകളും പുഴകളും പാടങ്ങളും അടിപരന്ന അരയാലുകളും മുടികുളിർത്ത മുല്ലമലക്കാവുകളും കത്തിന്നങ്ങി ജലസൌഖ്യത്തേയും സ്ഥലസൌഖ്യത്തേയും ലോഭം കൂടാതെ നൽകിയിരുന്നു" എന്നു ഒരിടത്തും "കലക്കമില്ലാത്ത കല്യാണപ്പന്തൽ മലനാട്ടിലെങ്ങും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. കുറചൊല്ലിയും സ്ഥാനം പിടിച്ചും വഴക്കില്ലാത്ത വീട്ടുകളില്ല. അടിപിടിയില്ലാത്ത അടിയന്തരങ്ങളില്ല" എന്നിങ്ങനെ മറെറാരിടത്തും അന്നത്തെ നാട്ടുനടവടികളെ എത്രയും ഹൃദ്യമായി വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നു.

കുറത്തിയുടെവേഷത്തിൽ ഊപ്പള്ളിയിൽ ചെന്നു.

"ആറണിത്തിരുമുടിയിലാടിടുന്ന പാമ്പേ
നീറണിത്തിരുവുടലിലോടിയേറം പാമ്പേ
മുപ്പുലകംമുടിക്കുന്നമുപ്പുരെ നിൻ പാട്ടിൽ
ഇപ്പുളവിണക്കിവാഴുന്നെന്തിന്നെ നീ പാമ്പേ"

എന്നു ചിരുതക്കുട്ടിയെക്കൊണ്ടു് പാടിക്കുന്നതും, രാജാധിരാജൻെറ നിലയിൽ—

"ഉററവർപാലനായി, പററലർ കാലനായി പാരെഴും മന്നോർകളിൽ മന്നവർമന്നനായി നീടെഴും കുലംതന്നിലീടെഴും പേരുള്ളോനായ് തീരെഴുമാഴിചൂഴുമൂഴിതന്നുടയോനായ് കരുമരിൽ കരുമനായി....................
വിരമാർത്താണ്ഡപാണ്ഡ്യപ്പേരിയവർ തിരുവുള്ളം പററിലാം മൊഴിയിതു".

എന്നു കുഞ്ഞിട്ടുണ്ണാൻ കാര്യക്കാരെക്കൊണ്ടു് വിളംബരം പ്രസിദ്ധം ചെയ്യിക്കുന്നതും ഒരേ പുരുഷനാണെന്നുകാണുന്നതിൽ നിന്നുതന്നെ തിരുമനസ്സിലെ ഗദ്യരചനാപാടവം നമുക്കു് പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതാണു്.

"ഭൂതരായർ" സാഹിത്യപഥത്തിൽ ഒരു അരയാലിൻെറ സ്ഥാനമാണു് അർഹിക്കുന്നതു്. നോവൽ പ്രസ്ഥാനത്തിൽ സി. വി. രാമൻപിള്ള, ഒ. ചന്തുമേനോൻ അപ്പനെടുങ്ങാടി എന്നിവരോടൊപ്പം നില്ക്കുന്നതിൽ അപ്പൻതമ്പുരാന് ലജ്ജിക്കേണ്ടതില്ല. സാഹിത്യസൂര്യാതപത്താൽ തപ്തന്മാരായ വായനക്കാർക്കു് 'ഭൂതരായർ' ഒരു തണൽ തന്നെയാണെന്നതിന്നു ഭാഷാഭിമാനികൾ രണ്ടുപക്ഷം പറയുന്നതല്ല.

'പാരിച്ച വെയിലിൽ തണൽ പാന്ഥനുത്സവം'

എന്നപോലെയാണു് 'ഭൂതരായർ' വായിക്കുമ്പോൾ നമുക്കുണ്ടാകുന്ന അനുഭവം. ഏതാനും സ്ഖലിതങ്ങളൊഴിച്ചാൽ ഭൂതരായർ അദ്വിതീയമായ ഒരു സാഹിത്യരത്നമായി പ്രശോഭിക്കുന്നതാണു്.

നളചരിതത്തെപ്പററി ഒരു വാക്ക്.

(കടമാല്ലൂർ കെ. ഗോപാലപിള്ള.)

സരസകവിയായ ഉണ്ണായിവാര്യരുടെ സംഗീതത്തെപ്പററി പറയുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിൻെറ സമഷ്ടിയായ ഒരു ജീവചരിത്രവുംകൂടി ഈ ലഘുലേഖനത്തിൽ വരുത്തുന്നത് അസ്ഥാനത്താകയില്ലെന്ന വിശ്വസിക്കുന്നു. ഇദ്ദേഹത്തിൻെറ ജീവചരിത്രത്തെപ്പററി ഭാഷാചരിത്രകാരൻ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു് എത്രത്തോളം അടിസ്ഥാനമുള്ളതാണെന്നു് അറിയുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. വാര്യരുടെ ഗൃഹം ഇരിങ്ങാലക്കുടയാണെന്നും പിന്നീടു തൃശ്ശിവപേരൂരിൽ വിദ്യാഭ്യാസാദികൾക്കായി വന്നു താമസിച്ചു എന്നും മററുമാണു് ഭാഷാചരിത്രകാരൻ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നതു്. എന്നാൽ എൻെറ അന്വേഷണത്തിൽ വാര്യരുടെ ഗൃഹം തൃശ്ശിവപേരൂരടുത്തുള്ള കുട്ടല്ലൂർ എന്ന സ്ഥലത്താണെന്നും അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഗുരുനാഥൻ ഈവിടെയുള്ള ഒരു പിഷാരൊടിയാണെന്നും ആണു് അറിയുന്നതു്. ഈ അറിവു് സാഹിത്യകാരന്മാരായ ചില പഴമക്കാരിൽ നിന്നും ലഭിച്ചതാണു്. ഇങ്ങനെയല്ലാതെ സൂക്ഷ്മമായ അറിവൊന്നും ഇതുവരെ ലഭിച്ചിട്ടില്ല. എന്തായാലും വാര്യർ 973. ൽ നാടുനീങ്ങിയ തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാവുതിരുമനസ്സിലെ ആശ്രിതനായിരുന്നു എന്നറിയുന്നതിൽ പക്ഷാന്തരമുണ്ടാവാനിടയില്ല. ടിപ്പുവിൻെറ പടയോട്ടക്കാലവും മററും കഴിഞ്ഞതിനുശേഷം രാമവർമ്മമഹാരാജാവുതിരുമനസ്സിലെ കാലത്തായിരുന്നതിനാൽ ആ വക ഭയങ്ങളൊന്നും കൂടാതെ സ്വൈരമായി താമസിക്കുവാൻ പണ്ഡിതാഗ്രേസരനായ മഹാരാജാവുതിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് ഉണ്ണായിയെ കല്പിച്ചനുവദിച്ചതായിരിക്കണം. സരസകവിയായ കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരും അക്കാലത്തു് ആ സദസ്സിൽ ഉണ്ടായിരുന്നതായി പല ഐതിഹ്യങ്ങളും കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. 915ലാണു വാര്യരുടെ ജനനമെന്നും അറുപതുകൊല്ലത്തോളം അദ്ദേഹം ജീവിച്ചിരുന്നു എന്നും കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. കഥയിൽ

അപിചമമദയിതാ കളിയല്ല നാതിചിരംസ്ഥിതാ

പ്രാണൻ കളയുമതിവിധുരാ എന്നാൽ

കലമിതവിലവുമറതിവന്നിതു്. ഇതിൽ 'അറം' എന്നൊരു ദോഷം അദ്ദേഹത്തിന്നു സംഭവിച്ചുവെന്നും അദ്ദേഹത്തിൻെറ കാലശേഷം വംശവിച്ഛേദം കൂടിവന്നുവെന്നും ഐതിഹ്യമുണ്ടു്.

ഉണ്ണായിവാൎയ്യരെപ്പോലെ കവിതയിൽ സ്വാതന്ത്ര്യം പ്രവൎത്തിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു കവിവേറെയുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്. സാധാരണകഥകളികൾക്ക് ശ്ലോകങ്ങൾ സംസ്കൃതവും ഗാനങ്ങൾ മണിപ്രവാളവും ആയിട്ടാണ് കാണാറുള്ളത്. നളചരിതം കഥകളിയിൽ ആ വകനിയമങ്ങളൊന്നും ഇല്ല. ചിലശ്ലോകങ്ങൾ പച്ചമലയാളത്തിലും ചിലത് കടുംസംസ്കൃതത്തിലും ആയിരിക്കുന്നു. ഗാനങ്ങളിൽ ചിലത് വെറും സംസ്കൃതമായിട്ടുമില്ലെന്നില്ല.

അൎത്ഥപുഷ്ടിയിലും വാൎയ്യർ നല്ലപോലെ നിഷ്കൎഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. പ്രാസനിൎബ്ബന്ധം അദ്ദേഹത്തിന് ധാരാളമായിരുന്നു. പാട്ടുകൾപാടുമ്പോൾ താളത്തിൽതന്നെ പ്രാസം വന്നുകൊണ്ടിരിക്കണമെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന് നിൎബ്ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. താളം നിശ്ചയമില്ലാത്തവൻ കണ്ണടച്ചു പാടാനിരുന്നാൽ ഇതിലെ പാട്ടുകൾ അത്രഎളുപ്പത്തിൽ പാറുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. താളത്തിൽ പ്രാസങ്ങൾ താനെവരുത്തുവാനദ്ദേഹം നല്ലപോലെ യത്നിച്ചിട്ടുണ്ട്. പദങ്ങൾ മുഴുവനിലും പ്രാസംവേണമെന്ന് അദ്ദേഹം വിചാരിച്ചിരുന്നു എന്നു തോന്നുന്നു.

‘വിശേഷിച്ചുണ്ടെനിക്കാധി വിചാരിച്ചാലവും ദൃഢ—
വശാലിപ്പോൾ തവബുദ്ധികൃശയായ്പ്പോയി.
ദശാദോഷമതേഷ ഞാനശേഷമോർത്തതിശോക—
രുജാവേശാവശൈവാസ്തു വിശാമീശനിശാമദ്ധ്യേ? ഇതിലെ പ്രയോഗങ്ങൾ തന്നെ മേൽപറഞ്ഞതിന് ദൃഷ്ടാന്തമാണല്ലോ.

സ്വരത്തിനുടെമാധുൎയ്യം കേട്ടാലൊരുത്തിയെന്നത്തു നിശ്ചേയം
സ്വൈരംചാരെചെന്നവളുടെഞാൻ സുമുഖിയോടാരിതിപൃച്ഛേയം
മരത്തിനിടയിൽകാണാമെ സുന്ദരത്തിനുടെസാദൃശ്യേയം
കേനവിയോഗാൽ കേണീടുന്നവൾകേനനുവിധിനാപശ്യേയം
അകൃത്രിമദ്യുതിരനവദ്യേയം അടുത്തുചെന്നിനി അനുപശ്യേയം
ആകൃതികണ്ടാലതിരംഭേയം ആരാലിവൾതന്നധരംപേയം

ഇതിൽശ്യേയം—(യം.) എന്നിവവരുത്തുവാൻ കവിക്കുറെയെല്ലാം പണിപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നുതോന്നും. അതുപോലെതന്നെ

അപുത്രമിത്രാകാന്താരം പുക്കനെത്ഥഗർത്തേ വിണാളെ
ആനന്ദിച്ചു വാഴേണ്ടുന്നവളല്ലോകമനീ നീയൊളെ
അപത്രപിച്ചിടേണ്ട ഞാനോവനത്തിൽ മേവുന്നോനാളെ

ഇതിൽചിലതു് പദച്ഛേദം ചെയ്യാനും ശരിയായ അൎത്ഥം ലഭിപ്പാനും വിഷമമായിരിക്കുന്നു. നന്നക്ലേശിച്ചാൽ അൎത്ഥം കിട്ടുമായിരിക്കും. ഇങ്ങനെ നളചരിതത്തിലെ പദങ്ങൾക്കു മുഴുവൻ ഈ വക പലകൃത്രിമങ്ങളും ഉണ്ടു്.

ഇനി ഇതിലെ ഗാനങ്ങളുടെ കാൎയ്യത്തിലാണധികം രസികത്വം. പാട്ടുകാരനെ വട്ടത്തിലാക്കുവാനെന്നപോലെ ഗാനങ്ങളിൽ പല്ലവിക്ക് ഒരൊററ പദമെ കാണുകയുള്ളൂ. രണ്ടാംദിവസത്തെ കഥകളിയിൽ രാജമാതാവിനോടു ദമയന്തി പറയുന്നപദം നോക്കുക. 'ആൎയ്യെ' എന്നുമാത്രമെ പല്ലവിയുള്ളൂ. പാട്ടുകാരൻ ബാക്കിയെല്ലാം രാഗംകൊണ്ടു ശരിപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളണം. ആട്ടക്കാരൻ ഒരു സംബോധനക്കയ്യ് കാണിച്ച് രംഗത്തിൽ നിൽക്കുവാനെ നിവൃത്തിയുള്ളൂ. ചിലപദങ്ങൾക്ക് നീളംകൂടും, ചിലതിനു നീളം കുറയും. പാട്ടുകാരൻ ഒരുപദം രണ്ടോ മൂന്നോ ആവൎത്തിച്ചുപാടിയാൽ മാത്രമെ ആട്ടക്കാരൻ (വേഷക്കാരൻ) ഒരാവൎത്തികൈകാണിച്ചു എത്തിക്കുവാൻ സാധിക്കയുള്ളൂ. ഇങ്ങനെ വേഷക്കാരനും പാട്ടുകാരനും ചില സന്ദൎഭങ്ങളിൽ വളരെ കുഴങ്ങാറുണ്ടു്. എന്നാൽ നല്ലപോലെ പാടിയും ആടിയും പരിചയം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള പാട്ടുകാൎക്കു വളരെ രസജനകവുമായിരിക്കും.

ഇതു കൂടാതെ വാൎയ്യരുടെ സ്വാതന്ത്ര്യം ഗാനങ്ങളിൽ വേറെയും ഉണ്ടു്. പല്ലവി, അനുപല്ലവി, ചരണം എന്നിവ ചില ഗാനങ്ങൾക്കുണ്ടായിരിക്കും. ചിലതിനു പല്ലവിയും ചരണങ്ങളും മാത്രമെ കാണുകയുള്ളൂ ചില സന്ദൎഭങ്ങളിൽ കണ്ണികൾ മാത്രമായിട്ടായിരിക്കും പദങ്ങൾ.

രാഗങ്ങൾ സന്ദൎഭോചിതങ്ങൾതന്നെയാണ്. ഗാനങ്ങൾക്കുള്ള പദങ്ങളുടെ അക്ഷരങ്ങളും മിക്കവാറും അതിനനുയോജിച്ചതുതന്നെയായിരിക്കും. നളചരിതം മൂന്നാംദിവസത്തെ കഥയിൽ ഘോരവിപിനം എന്നുള്ള പദംതന്നെ നോക്കുക. കല്യാണിരാഗത്തിലാണു ഈ പദം ചൊല്ലാറുള്ളതു്. ഇതു ശാന്തരസപ്രധാനവും ഹൃദയാഹ്ലാദകരവുമായ രാഗമാകുന്നു. ഇതിലെ പദങ്ങൾ എത്രയും ഹൃദയാവൎജ്ജകങ്ങളുമാണ്.

നാരിമാരും നവരസങ്ങളും
നയവും ജയവും ഭയവും
നാട്ടുദരിച്ചവരോടു നടപ്പതു
അവടങ്ങൾ സങ്കടങ്ങൾ അകമെ ദുഷ്ടമൃഗങ്ങൾ
അധികം ഭീതികരങ്ങൾ—

ഇങ്ങനെതുടങ്ങിയുള്ള വനവൎണ്ണന ഏതു ശ്രോതാക്കളേയും അത്ഭുതപരതന്ത്രരാക്കാതിരിക്കയില്ല.

ഇതുപോലെ കാട്ടിൽനടുവിൽപെട്ട ഭുജംഗം നളനോടു പറയുന്നഭാഗം ഭൈരവിയിലാണു പാടാറുള്ളതു്. ഭൈരവിരാഗം ക്ലേശം (മനോവ്യഥ) മുതലായ ശോകരസങ്ങളിലാണു പ്രയോഗിക്കാറുള്ളതു. ഇവിടെ

അന്തികെ വന്നീടേണം അഴലേ നീ തീർത്തീടേണം
അ. പ — എന്തിവണ്ണമെന്മോഹിനി കേട്ടില്ലയൊ പുണ്യങ്ങടെ
ചരണം — കാട്ടുതീയിൽ പതിച്ചേനെ കളിയല്ലയ്യോ വൈകുന്നേരം
കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോകതാനൊ കുശലംതവ വൈരസേനൊ

ഇത്യാദി പദങ്ങൾ ഏവൎക്കും ഹൃദയാവൎജ്ജകങ്ങളാണു ഇതിനു മറുപടിയായി നൈഷധൻ ആ ഉരഗത്തോടു പറയുന്ന ഗാനം ശങ്കരാഭരണം രാഗത്തിൽ ഉള്ളതാണു്. അതായതു്

'കത്തുന്നവനശിഖി മദ്ധ്യഗനാകുരഗോനീ
തതാപമേവവദമെ'.

ശങ്കരാഭരണം രാഗം ഭക്തിസൂചകമാണു്. ഇവിടെ സന്ദർഭം ഏതാണ്ടു് ഭക്തി കരുണം എന്നിവയെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതുമാണല്ലൊ. നൈഷധൻ ഉരഗത്തെ പറഞ്ഞു സമാഹിതചിത്തനാക്കി തീയിൽ നിന്നും രക്ഷിക്കുന്നതാണു് ഈ ഭാഗം. ആയതിനു ശങ്കരാഭരണംരാഗം ഏറ്റവും പററിയതു തന്നെയാണല്ലൊ.

ഇങ്ങനെ ഇതിലെ ഗാനങ്ങൾ ഓരോന്നും എടുത്തുപറയുവാൻ വിഷമം കുറച്ചുണ്ടു്. വാൎയ്യർ ഒരു നല്ല ഗായകനും താളനിശ്ചയവും രാഗജ്ഞാനവും ഉള്ള ആളുമായിരിക്കണം. അനേകം അപൂൎണ്ണരാഗങ്ങൾ ഇതിൽ കാണുന്നതുകൊണ്ടു് വളരെ രാഗങ്ങൾ ഇദ്ദേഹത്തിനു ശാസ്ത്രീയമായ നിലയിൽ അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടായിരിക്കണം.

ഇങ്ങനെ സംഗീതവും സാഹിത്യവും ഒരുപോലെ വഴിഞ്ഞൊഴുകുന്ന ഒരുകൃതി മററില്ലെന്നു് തീൎത്തുപറയുവാൻ ആരും വിസമ്മതിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. പ്രകൃതിസിദ്ധമായ ഗാംഭീൎയ്യം, ആപാദമധുരവും ആലോചനാമൃതവും ആയിട്ടുള്ള കവിതാരീതി എന്നുവേണ്ട വിവിധരസങ്ങളും നിറഞ്ഞ ഒരു സംഗീതകവിത മററില്ല; തീർച്ചതന്നെ.

കീറത്തുണി.

(പി. കുഞ്ഞികൃഷ്ണമേനോൻ. II U. C.)

അഹോ മനുജകീടങ്ങളെ! എത്ര മഹാഹങ്ങളായ വസ്തുക്കളെയാണു നിങ്ങൾ നിസ്സംശയം നിരസിക്കുന്നതു്! ഒരുവസ്തുവിൻെറയും ആന്തരമായ അവസ്ഥയെകുറിച്ചു അണുമാത്രം ആലോചിക്കുവാൻ നമുക്കു സാധിക്കുന്നില്ലല്ലോ! "നാട്ടുപുറത്തെ പള്ളിപ്പറമ്പി"ൻെറ മാഹാത്മ്യത്തെ "തോമാസ് ഗ്രേ" എന്ന ആംഗ്ലേയകവിക്കല്ലാതെ മററാക്കെങ്കിലും അറിയുവാൻ സാധിച്ചിട്ടുണ്ടോ? സാമാന്യജനങ്ങൾ അതിനെ എത്ര നിസ്സാരമായി ഗണിച്ചു! "മരുപ്രായമായ കാമ്പേൺഗ്രാമത്തി"ൻെറ മഹിമയെ മനസ്സിലാക്കുവാൻ "ഗോൾഡ്സ്മിത്തി"ന്നല്ലെ സാധിച്ചുള്ളു? ഇപ്രകാരം എത്ര വസ്തുക്കളാണു സാമാന്യദൃഷ്ടികൾക്കു അഗോചരങ്ങളായി തീൎന്നിരിക്കുന്നതു്! കടലാസ്സുതുണ്ടിനെ മനുഷ്യർ എത്ര തുച്ഛമായി കരുതുന്നു. പഴത്തൊലി, ചവററില മുതലായവ മനുഷ്യൎക്കു എന്തെന്നില്ലാത്ത നിന്ദയെ ജനിപ്പിക്കുന്ന വസ്തുക്കളല്ലേ? ഉറമ്പ് സാധാരണന്മാരുടെ ദൃഷ്ടിക്കു ഗോചരമൊ എന്നുതന്നെ സംശയം. ഹാ; അവ മനുഷ്യൎക്ക് എത്രവലിയ തത്വങ്ങളാണു മനസ്സിലാക്കികൊടുക്കുന്നതു! എന്നാൽ അതു മനസ്സിലാക്കുവാൻ തക്ക മനക്കരുത്തുള്ള മനുഷ്യർ വളരെ ചുരുക്കംതന്നെ. കീറത്തുണിയാകട്ടെ, ആൎക്കുംതന്നെ കണ്ടുകൂടാ. എല്ലാവൎക്കും അതുകൂടാതെ കഴിയുവാനും പ്രയാസം. ഇതല്ലെ ജനങ്ങളുടെ സ്വഭാവം! "മുററത്തെ മുല്ലക്കു മണമില്ല" എന്ന പഴമൊഴിയിൽ പതിരില്ല. കാലിന്നടിയിൽകിടക്കുന്ന വജ്രത്തെ കാണുവാൻ മനുഷ്യന്നു കഴിവില്ല. നിത്യം വെളിച്ചംനൽകുന്ന ആദിത്യൻ ആൎക്കും വന്ദ്യനല്ല. പ്രകൃതിനിയമങ്ങളെ അനാദരിക്കാതെ പെരുമാറുന്ന വൎഷം, സസ്യങ്ങൾ മുതലായവ മനുഷ്യരുടെ അക്ഷികൾക്കു ലക്ഷ്യങ്ങളല്ല. ഇതാണല്ലൊ ലോകസ്വഭാവം.

"സദാ ലഭിക്കുന്നൊരുവസ്തു തങ്ക—
മാണെങ്കിലും മൂല്യവിഹീനമമ്പോ!
മനോജ്ഞയാം ചന്ദനദാരുവല്ലേ
കിരാതിമാരിന്ധനമാക്കിടുന്നു!!"

എന്ന സുഭാഷിതം എത്ര സത്യം. കീറത്തുണി കുപ്പമാടത്തിലും നിന്ദ്യം തന്നെ.

ഇത്ര നിസ്സാരമായികരുതുന്ന കീറ്റത്തുണിയുടെ യഥാൎത്ഥമാഹാത്മ്യത്തെ മനസ്സിലാക്കുവാൻ മിടുക്കുള്ള മനുഷ്യർ എത്ര ചുരുക്കം! അത്യുൽകൃഷ്ടനായി ജനങ്ങൾ പൂജിച്ചുവരുന്ന അത്യുപ്പനായ ദൈവംമുതൽ ഏററവും നീചൻവരെ സൎവ്വരും കീറത്തുണിയെ ആശ്രയിച്ചുതന്നെ കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നു. ദേവാലയങ്ങളിൽ ദീപപ്രഭ നൽകുവാൻ കീറത്തുണിയെയല്ലേ ജനങ്ങൾ ആശ്രയിക്കുന്നതു്! ഹാ! കീറത്തുണി; നീ ജനങ്ങൾക്കു് എത്ര അപൂജ്യൻ! തത്സമയത്തുതന്നെ ജനങ്ങൾ നിന്നോടു എത്രമാത്രം കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു! ദരിദ്രൻെറ കപ്പമാടത്തിലും സുഖശയ്യയെ പ്രദാനംചെയ്യുന്നതു നീതന്നെ. പ്രഭുക്കളുടെ പോക്കററിൽ നീ മുന്നണിയിൽ നില്ക്കുന്നു. ദരിദ്രന്മാർ നിസ്സാരമായ് നിരസിക്കുന്ന നാസികാവിശിഷ്ടവസ്തുക്കളെ പരിഷ്കാരികൾക്കു പരിരക്ഷിച്ചുകൊടുപ്പാനുള്ള ഒരു പണപ്പെട്ടിയും നീ തന്നെ. ഏററവും വലുതായ ഗജത്തിന്നുപോലും ഉത്സവങ്ങളിൽ ദീപപ്രഭ നൽകുന്നതും വഴികാണിച്ചുകൊടുക്കുന്നതും നീയല്ലേ? ചപ്പത്തുണിയുടെ സ്ഥാനം വഹിക്കുന്നതുകൊണ്ടു നീ ഒരിക്കലും നിന്ദ്യനായിത്തീരുന്നില്ല. തന്മൂലം എത്ര മഹത്തുക്കളുടെ പരിപാവനമായ പാദസ്പൎശനസുഖം ഏൽക്കുവാൻ നിനക്കിടയായി. എന്നിട്ടും നീ ജനങ്ങൾക്കു നിസ്സാരൻതന്നെ! അഹോ കഷ്ടം! ഉപകാരസ്മരണയില്ലാത്ത മനുഷ്യർ!

കടലാസ്സ് എത്ര മഹത്തായ ഒരു വസ്തുവാണ്. ഒരുലക്ഷം ഉറപ്പികകളെപ്പോലും ജാമ്യംനില്ക്കുവാൻ ഒരു കടലാസ്സുതുണ്ടിന്നു കഴിവുണ്ടു്. കാമിനികൾക്കു ദാമ്പത്യസുഖം, പ്രദാനംചെയ്യുന്ന ഒരു മുഖവുരയല്ലേ കടലാസ്സ്! അങ്ങിനെയുള്ള കടലാസ്സിന്നുപോലും ആദികാരണം കീറത്തുണിയല്ലേ? പിണത്തെപോലും വായ്പൊളിപ്പിക്കുവാനും, കാമിനിമൂലം കലഹമുണ്ടാക്കുവാനും കീറത്തുണി കാരണമായിത്തീരുന്നുണ്ടെന്നു ഇപ്പോളല്ലെ നാം മനസ്സിലാക്കുന്നതു! കീറത്തുണിയുടെ ഉത്ഭവത്തെപ്പററി പൎയ്യാലോചിക്കുക. ഇന്നു ഭാരതമൊട്ടാകെ കീൎത്തിനേടിയിരിക്കുന്ന ഖദർവസ്ത്രങ്ങളും നാളെ കീറത്തുണിയായി പരിണമിക്കുന്നു. കീറത്തുണിക്കു് ഒരു രാജ്യത്തെ മുഴുവൻ പരിപാലിക്കുവാൻ ശക്തിയുണ്ടെന്നല്ലേ നാം ഇതിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കുന്നതു! കീറത്തുണിക്കു് എന്തൊന്നാണു കഴിവില്ലാത്തതു്?

ക്രൂരന്മാൎക്കും ഹിംസകന്മാൎക്കും എത്ര വലിയ സഹായമാണു ചിലപ്പോൾ കീറത്തുണി ചെയ്തുകൊടുക്കുന്നതു! കൊലപാതകങ്ങൾ നടത്തുമ്പോൾ വായിൽ കീറത്തുണി കുത്തിത്തിരുകുന്നതു സാധാരണയാണല്ലോ!

ഹാ! എന്തു സമഭാവന! ക്രൂരന്മാരെയും സജ്ജനങ്ങളെയും അതു വ്യത്യാസരഹിതം സഹായിക്കുന്നു. ക്രൂരന്മാരെ സഹായിക്കുന്നതുകൊണ്ടു കീറത്തുണി ഒരിക്കലും നിന്ദ്യമായിത്തീരുന്നില്ല. ഭഗവാൻപോലും ഭാരതയുദ്ധത്തിൽ ദുഷ്ടന്മാരെയും സത്തുക്കളെയും വ്യത്യാസംകൂടാതെ സഹായിച്ച കഥ നാം കാണുന്നുണ്ടല്ലോ! അർത്ഥികൾക്കു സഹായംനൽകുക സജ്ജനങ്ങളുടെ കർത്തവ്യമാകുന്നു. അതിനാൽ കീറത്തുണിയും മാനനീയംതന്നെ. വനത്തിലകപ്പെട്ട 'ദമയന്തി' ഒരു കീറത്തുണിയെ എത്രമാത്രം മഹാർഹമായി വന്ദിച്ചു! ഭർത്തൃകല്പനയാൽ മഹാ കാരുണ്യത്തിലകപ്പെട്ട 'സരള' ഒരു കീറത്തുണിയെ എത്ര വിലയേറിയതായി കരുതി?

ധാരാളമായി ലഭിക്കുന്ന വസ്തുക്കളെല്ലാം നിസ്സാരമെന്നു കരുതുന്ന ജനങ്ങളുടെ ബുദ്ധി വളരെ തുച്ഛംതന്നെ. 'സരള' വനത്തിലകപ്പെട്ടപ്പോൾ ഒരു തീപ്പെട്ടി കിട്ടാതെ എത്ര കുഴങ്ങി. അവളുടെ ജീവനാശത്തിന്നുപോലും ഒരു തീപ്പെട്ടിയുടെ അഭാവം കാരണമായിത്തീരുമായിരുന്നു. വിജനദ്വീപിലകപ്പെട്ട 'റോബിൻസൺക്രൂസോ' സ്വർണ്ണത്തെയല്ല, നിസ്സാരവസ്തുക്കളെയാണു അധികം ആശ്രയിച്ചതു്. 'കുമുദാഭായി' ഏററവും നിസ്സാരമായ ചൂരൽക്കഷ്ണംകൊണ്ടാണു തന്റെ ശപഥത്തെ നിറവേററുവാനുദ്യമിച്ചതു്. നിസ്സാരങ്ങളെന്നു കരുതിപോരുന്ന വസ്തുക്കൾ നിശ്ചയമായും വളരെ മഹാർഹങ്ങൾതന്നെ.

ഒരു പ്രശ്നം.

(കേ. എൻ. ഉണ്ണി. II. U C.)

ഇക്കാണും ലോകത്തിൽ നാഥനിന്നേതൊരു-
ദിക്കിലാണമ്മെ! വസിച്ചിടുന്നു?
മാനത്തിന്നങ്ങെ 'മറി'യിൽക്കിടക്കുമൊ-
രേഴുനിലയെഴും മേടയിലൊ?
നിത്യം കുളിച്ചു പോയ്പൂമാലചാർത്തി നാ-
മൊപ്പം പണിയുമാപ്പാവയിലൊ?
പോരും വഴിക്കു നാമെന്നും വലംവെക്കു-
മാലിൻതടിയിലൊ? വേദിയിലൊ?
ഇന്നിതിലേതിലാണീശൻ വസിപ്പതെ
ന്നമ്മ പറഞ്ഞു തരേണമിപ്പോൾ
കാമനെ! നിന്മനൊമോഹനരൂപത്തി-
ലാണെ ഞാനീശനെക്കാണ്മതിപ്പോൾ,
ആവിലഹീനം നീയാവിഷ്കരിക്കുമി-
യ്യോരൊമൊഴിയിലും വാഴ്വു ദൈവം,
നിന്നിലും മേനിയൊന്നുള്ളം കുളിക്കുമാ-
റാഞ്ഞു പുണരും നിന്നമ്മയിലും,
എന്നല്ലീമന്നിലും വാനിലും നാലിട-
ത്തെങ്ങും നിറഞ്ഞു വസിപ്പൂ ദൈവം.
ചെങ്കതിരോനിൽ നിന്നോന്തുമുഷസ്സണി-
ക്കാന്തിയിലീശനിരിപ്പതുണ്ടാം,
പാടും പറവതൻ ഗാനം ശ്രവിച്ചുകൊ-
ണ്ടാടും ചെടിയിലും ചേരുന്നുണ്ടാം.
അച്ചെടിചൂടുമപ്പൂത്തൻ മലരിലു-
മപ്പരാശക്തി വസിപ്പൂ കുഞ്ഞെ!

ഭാരതം ഒന്നു കണ്ണോടിക്കട്ടെ.

(വസ്വാനി)

കെ. കെ. തയ്യാൻ.

ക്ഷുഭിതങ്ങളായ സാമ്രാജ്യങ്ങളെ അനുകമ്പാകുലനായി വീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളെ സ്നേഹിക്കുന്ന ഒരു ഭാരതീയൻ ചോദിക്കുന്നു. "ആധുനിക യൂറോപ്പിൻെറ ന്യൂനത എന്താണ്"! എന്ന്. കൌരവയുദ്ധാവശിഷ്ടമായ ആഴ്ചാവർത്തത്തിലേക്കു കണ്ണോടിക്കാതിരുന്നെങ്കിൽ നമുക്കിന്നു കാണാമായിരുന്ന ചരിത്രം ഘോഷിച്ചിട്ടില്ലാത്തവിധം ലോകത്തിനൊട്ടുക്കൊരിടിവു്.

ലോകമഹായുദ്ധം അഹംഭാവത്താലാക്രമിക്കപ്പെട്ട പരിഷ്കാരത്തിൻെറ ഒരു പ്രതിഫലമായതാണ്; ശാസ്ത്രത്തിലും, കൈത്തൊഴിലിലും, മാനസികശക്തിയിലും പ്രബലങ്ങളായ രാഷ്ട്രങ്ങൾക്കു ചെയ്യുവാൻ കഴിയുന്ന ക്രൂരകൃത്യങ്ങളുടെ ഒരു വിവരണം മാത്രം ആണ്. പ്രജകളെ പട്ടിണിയിടുക, സ്ത്രീകളെ ബലാല്ക്കാരമായി ചാരിത്രഭംഗംചെയ്യുക, ജലാശയങ്ങളിൽ വിഷംകലക്കുക; കൊലചെയ്യുക, കൊള്ളയിടുക, ഔഷധശാലകൾ നശിപ്പിക്കുക എതാദൃശങ്ങളായിരുന്നു അവരുടെ ക്രൂരകൃത്യങ്ങൾ. ആധുനികരാജ്യങ്ങൾ ശേഖരിച്ചിട്ടുണ്ടു്, അവക്കുവേണ്ട വാണിജ്യവും, സൈന്യവും. എന്നാലവക്കു സാധിച്ചിട്ടുണ്ടോ ഒരു മനുഷ്യസമുദായത്തെ സൃഷ്ടിക്കുവാൻ? അഥവാ അവിശ്വാസത്തിലും കലഹത്തിലുമാണു പരിഷ്കാരം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു് എന്നതു വാസ്തവംതന്നേയോ? പ്രസിദ്ധയോദ്ധാവായ മാർഷൽഫോക്കു് പറയുന്നു "വിജയികളുടെ സമാധാനമായിരിക്കണം നമ്മുടെ സമാധാനം. ജർമ്മനിയിൽ എഴുപതുലക്ഷം ജനങ്ങൾ ഫ്രാൻസിനെന്നും ഭയത്തിന്നു കാരണമായിരുന്നു, ലോകത്തിനൊട്ടുക്കു സമാധാനലംഘനമായിരുന്നു." എന്ന്, വിജയികളുടെ സമാധാനം സംരക്ഷിക്കുമോ ലോകത്തിൻെറ ഭാവിയെ ഭാവിലോകത്തെ?

വിഭിന്നാവസ്ഥയാണു എല്ലാ ബാഹ്യപരിഷ്കാരങ്ങൾക്കുമുള്ള പ്രധാനദോഷം. യൂറോപ്പിലെ 'സോഷ്യലിസം' ദാരിദ്ര്യത്തിൽ ജനിച്ചു് മതമാത്സര്യത്തെ വർദ്ധിപ്പിച്ചു. സംശയമില്ല. യൂറോപ്പനവധി സംഗതികളിൽ പ്രശസ്തി നേടിയിട്ടുണ്ടു്; ശാസ്ത്രത്തിൽ, കച്ചവടത്തിൽ, മനഃശ്ശക്തിയിൽ ഇങ്ങ

നെയ്യുള്ളവയിലെല്ലാംതന്നെ. എന്നാൽ ഇവയെല്ലാം ഒരു മഹത്തായ ശക്തിയാൽ ഭരിക്കപ്പെട്ടില്ലെങ്കിൽ കലഹവൎദ്ധനക്കുമാത്രമേ ഉപയുക്തങ്ങളാകുന്നുള്ളൂ.

'മൈത്രി'; അതാണു ആ മഹാശക്തി. മനുഷ്യനെ മനുഷ്യനാക്കിക്കാട്ടുന്ന ദൎപ്പണം: യുദ്ധപ്രിയന്മാരായ ജനങ്ങൾ തമ്മിൽ ഒന്നിനോടൊന്നിടവിടാതെ, അടിക്കടി ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന കലഹങ്ങളുടെ ഒരു പട്ടികമാത്രമാണു ആധുനികലോകചരിത്രം. സ്വാൎത്ഥതല്പരത, ജാതിസ്പൎദ്ധ, അധികാരേച്ഛ ഇതുകൾ ഒരു രാജ്യത്തിന്റെ നാശകാരണങ്ങളാണ്. ഒരു കാലത്തു സ്വാതന്ത്ര്യം ഇംഗ്ലണ്ടിനെ അനുഗ്രഹിച്ചു; ലോകത്തിലേക്കുവെച്ച് ഏറ്റവും വലിയ ഒരു രാഷ്ട്രമാക്കി. കനഡ, ആസ്ത്രേലിയാ, തെക്കെ ആഫ്രിക്ക മുതലായ പുത്രികാരാജ്യങ്ങളുടെകാൎയ്യത്തിൽ ചിന്താസ്വാതന്ത്ര്യം എന്തെന്നു അവൎക്കു മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുത്തു. എന്നാൽ ഭാരതത്തിൽമാത്രം ഇംഗ്ലണ്ടിന്റെ നയം തീരെ വ്യത്യസ്തമായിരുന്നു. ദിവ്യമായ കരുണയെ അവർ ചവുട്ടിത്തേക്കുകയാണു ചെയ്തതു്. തനിച്ച സൈനികശക്തിയും രാഷ്ട്രീയാഹങ്കാരവും അശ്ലീലതയുടെ പാരമ്യമാണ്. ഇതാണു പരിഷ്കാരത്തെ പലപ്പോഴും ദുഷിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതു്. സ്വദേശാഭിമാനം ലൌകികമാകുന്നു, അതു അത്ര സങ്കുചിതമാകുമ്പോൾ, സ്വാൎത്ഥപരമാകുമ്പോൾ, വ്യാപ്തിക്കായി, വിക്രമത്തിന്നായി, ആധിപത്യത്തിന്നായി അന്യരാഷ്ട്രങ്ങളെ ശത്രുക്കളാക്കിത്തീൎക്കുമ്പോൾ സ്വാൎത്ഥത്തിന്നും രാജ്യങ്ങളെ ആക്രമിക്കുന്നതിന്നും അല്ലാതെ, മനുഷ്യസമുദായസേവനത്തിന്നായി പ്രവൎത്തിക്കുമ്പോൾ ഒരു രാഷ്ട്രം അതിന്റെ ശരിയായ പന്ഥാവിലെത്തുന്നു. "മാനുഷികമായ യാതൊന്നും എനിക്കു വിദേശീയമല്ല" മാതൃഭൂമിയുടെ ശരിയായ സേവകന്മാരുടെ, മാനുഷികസാഹോദൎയ്യത്തിലെ ഒരംഗമാണെന്നു വിചാരിക്കുന്നവരുടെ മന്ത്രം ഇതാണ്. അവരാണു ലോകപൌരന്മാർ. അവൎക്കു് ശാശ്വതമായ മാനവലോകത്തിൽ വിശ്വാസമുണ്ടു്.

നവീനജീവിതത്തിന്റെ ഹൃദയത്തിൽ ഒരഗാധമായ ക്ഷോഭം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നുണ്ടു്. പ്രക്ഷുബ്ധമാണു ഇന്നു ഭാരതം; ആധുനികസ്വാതന്ത്ര്യപ്രചോദനത്താൽ പൎയ്യാകുലമാണ്. അഹങ്കാരവും അധികാരവുമല്ല സ്വാതന്ത്ര്യത്തിലേക്കുള്ള ശരിയായ പന്ഥാവു്; തപഃപരിശീലനവും, ആത്മാവിന്റെ അഗാധമായ അടിത്തട്ടിൽ ചൈതന്യത്തെ സൃഷ്ടിക്കലുമാണ്. 'മൈത്രി' നമ്മളിൽ 'അഹംബുദ്ധിയെ' ഉൽഭൂതമാക്കുന്നു; ഇതിനാൽ ഭരിക്കപ്പെടാതിരിക്കുന്നകാലത്തോളം പരിഷ്കാരം സാൎവ്വലൌകികമാണെന്നഭി

മാനിക്കാൻ നമുക്കു സാധിക്കയില്ല. ക്രിസ്തുവിന്റെ ഉപദേശങ്ങളാണു ഇന്നത്തെ ലോകം മാന്നിട്ടുള്ളതു്. അതുകൊണ്ടാണു നമ്മുടെ സ്വരാജ്യസ്നേഹം ദുരഭിമാനത്താൽ ദുഷിച്ചുപോയതു്. ഇതുതന്നെയാണു സ്വരാജ്യത്തിൽനിന്നു വിഭിന്നമായി ആത്മീയാന്തരീക്ഷത്തെ കാണുവാനോ രാഷ്ട്രങ്ങൾക്കപ്പുറത്തു സഹോദര്യത്തെ വീക്ഷിക്കുവാനോ ശക്തമല്ലാതാക്കിത്തീക്കുന്ന വ്യവസായത്തിന്റെ ഉൽക്കർഷപ്രഹർഷത്തിന്നു ഹേതുവും. ആത്മവിസ്മൃതിയാണു് ആധുനികലോകത്തെ ആകുലമാക്കിത്തീർക്കുന്നതു്. ഇന്ത്യയുടെ ചരിത്രത്തിൽ ഒരു കാലമുണ്ടായിരുന്നു 'ആ വിരാൾപുരുഷൻ' സർവ്വവ്യാപിയെന്നു വിശ്വസിച്ചിരുന്നതായി. ഭാരതം അന്നു മഹത്തും ശക്തിമത്തുമായിരുന്നു. ഈ വിശ്വാസം ക്രമേണ മറഞ്ഞുപോയി. ശൂദ്രർ അഭിജാതന്മാരാൽ ചവുട്ടിത്താഴ്ത്തപ്പെട്ടു. ജാതിസ്പർദ്ധ പ്രത്യക്ഷമായി. ഇന്ത്യയുടെ രാഷ്ട്രൈക്യം ഭേദിക്കപ്പെട്ടു. ഭാരതം അധഃപതിച്ചു.

സമത്വവാദം ഇനിയും അവസാനിച്ചിട്ടില്ല. "ഒരാൾ മാത്രമേ ശാശ്വതമായിട്ടുള്ളു; അദ്ദേഹത്തിനു ജാതിയില്ല", ഇതായിരുന്നു പുരാതനേന്ത്യയും മററു രാഷ്ട്രങ്ങളും നിർദ്ദേശിച്ചിരുന്നതു്. സാഹോദര്യത്തോടുകൂടിയ ഒരു പരിഷ്ക്കാരത്തിന്നു ഇന്നു് ലോകം വെമ്പുന്നു. ലോകത്തിന്നത്യാവശ്യമായിട്ടുള്ളതു മനുഷ്യൻ സമരംചെയ്യുന്ന ഒരു മൃഗമായിട്ടല്ലാ, ആത്മീയസാമ്രാജ്യത്തിലെ ഒരു പൌരനായിട്ടാണു്. നവീനപരിഷ്ക്കാരത്തിന്റെ ആദർശങ്ങൾ ഭൌതികങ്ങളാണു്, വാണിജ്യപരമാണു്, സത്യത്തേക്കാൾ സ്വാർത്ഥത്തെ മുൻനിർത്തിയിട്ടുള്ളതാണു്. ലോകസമാധാനത്തിന്നുള്ള ഏകമാർഗ്ഗം ആധുനികാദർശങ്ങളെ തിരുത്തുകയാണു്; ആത്മാവിൽ ഒളിഞ്ഞുകിടക്കുന്ന മാഹാത്മ്യത്തെ ഒന്നു ഗാഢമായി വിചിന്തനംചെയ്കമാത്രമാണു്. പരിഷ്ക്കാരം എത്രയെങ്കിലും വിസ്തൃതമാകാം; പക്ഷെ അതിന്റെ ഹൃദയം ശൂന്യമാണെങ്കിൽ അതിന്റെ ജീവിതം ഒരു ബുൽബുദത്തിന്റേതാണു്. യൂറോപ്പ് മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ടു്, പ്രകൃതിയുടെ മാഹാത്മ്യത്തെ, പ്രാധാന്യം കല്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്, രാഷ്ട്രീയകാര്യങ്ങൾക്കു്. എന്നാൽ യൂറോപ്പിന്റെ ശാസ്ത്രവും, രാഷ്ട്രീയാരാധനയും. ആത്മീയസാമ്രാജ്യത്തിൻകീഴിൽ ഭരിക്കപ്പെട്ടില്ലെങ്കിൽ, 'മൈത്രി' മനുഷ്യന്റെ പരമൈക്യം, അഹങ്കാരത്തിന്റേയും ശക്തിയുടേയും ആരാധനയായിത്തീരുന്നു. മനുഷ്യന്റെ ഈ പരമൈക്യത്തിന്നു് — ആദത്തിന്റെ ആദികാലംമുതൽ ആധുനികകാലംവരെ ഭാരതത്തിലെ സിദ്ധന്മാർ സാക്ഷ്യംവഹിക്കുന്നുണ്ടു്. എന്നു ഈ ആദർശം ചവുട്ടിത്തേക്കാൻ തുടങ്ങിയോ, അന്നു ഭാരതത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യവും നശിച്ചുക

ഴിഞ്ഞു. എന്നാൽ ഇന്നു് ഭാരതം കണ്ണുണന്നിട്ടുണ്ടു്. എന്നുതന്നെയല്ല കല്പപ്പാടുകൂടാത്ത നിരവധി ശതാബ്ദങ്ങൾ ഉൽക്കണ്ഠയോടുകൂടി നമ്മളെ നോക്കുന്നുണ്ടു്, ഭാവിയിൽ അപമാനത്തേയോ അഭ്യുന്നതിയേയോ നാം വരിക്കുന്നതെന്നറിയുവാനായി.

ശതാബ്ദങ്ങൾക്കുമുമ്പുതന്നെ, അനന്തവും, അനശ്വരവുമായ ആ ആത്മാവിന്റെ അവ്യക്തമായ അവസ്ഥയെപ്പററി ഭാരതവർഷത്തിലെ മുനിപുംഗവന്മാരും, ബുദ്ധമുനിയും, ക്രിസ്തുദേവനും ഉൽഘോഷിച്ചിട്ടുണ്ടു് — ഇന്നത്തെ ലോകം ആ ഭൂതകാലത്തിലേക്കാണു് കണ്ണോടിച്ചിരുന്നതെങ്കിൽ!

ശകുനം പററിയില്ല.

(സി. പി. സഹസ്രനാമം)

സാധാരണയായി ഞാൻ ശകുനവും മററും നോക്കാറില്ലെങ്കിലും അന്നു മദിരാശിക്കു ഉദ്യോഗാന്വേഷണത്തിന്നായി പോകയായിരുന്നതുകൊണ്ടു്, മുത്തശ്ശി, ഇക്കാര്യത്തെപ്പററി പ്രത്യേകം നിഷ്കർഷിച്ചു. വീട്ടിൽനിന്നു പുറത്തിറങ്ങിയതും ഒരു മാർജ്ജാരൻ മുമ്പെ ചാടിയതും ഒന്നായിക്കഴിഞ്ഞു. ആ പൂച്ചയെ ശപിച്ചുംകൊണ്ടു്, പടികടന്നപ്പോളുണ്ടു നമ്മുടെ വാദ്ധ്യാർ മുമ്പെ വരുന്നു. ഒററപട്ടർ ശകുനമായല്ലൊ, ഇയാളെ ഒന്നു ചവിട്ടിയാലോ എന്നുള്ള ആലോചന ഉണ്ടായി. എങ്കിലും, വാദ്ധ്യാർക്കു് ആ മര്യാദക്കു യോഗ്യതയില്ലെന്നുറച്ചു്, പോകുമ്പോൾ, ഒരുവിധവയും! എല്ലാം തികഞ്ഞു. അന്നുവിധി എന്റെ എതിരാളിയായിരുന്നു. ഒരു വിധം ഒരു വണ്ടിപിടിച്ചു, സ്റ്റേഷനിലേക്കു യാത്രയായി. സ്റ്റേഷനിൽ വണ്ടി പുറപ്പെടാൻ താമസമില്ല. പെട്ടിയെല്ലാം വണ്ടിയിലാക്കി, ടിക്കററു മേടിച്ചു പോകുന്നതിനുമുമ്പു് വണ്ടി ഇളകിക്കഴിഞ്ഞു. പരിഭ്രമത്തോടെ ചാടിക്കൊണ്ടു വണ്ടിയിലേക്കു ഒരു ചാട്ടം. ചെന്നുമുട്ടിയതു് ഒരു യുവതിയുടെ മേൽ. "ഡാം ഇഡിയട്ടു്" എന്ന സൽക്കാരപദങ്ങളാണു് എന്നെ എതിരേററതു്. എന്റെ ജീവിതത്തിൽ ആദ്യത്തെ പ്രാവശ്യമായിരുന്നു ഞാൻ ഇപ്രകാരമുള്ള ശാസനം കേട്ടതു്. എന്റെ ഗുരുനാഥന്മാർ കൂടി എനിക്കീപ്പദവി തന്നിട്ടില്ല. ഏതായാലും ഒരു സുന്ദരവനിതയല്ലേ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞതെന്നു

ള്ള ആശ്വാസം മാത്രം. മാപ്പു ചോദിച്ചതിനുശേഷം ഒരു സ്ഥലത്തിരുന്ന് കയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന 'ഹിന്ദുപത്രം' വായിക്കുവാനായി കണ്ണട തിരഞ്ഞപ്പോൾ കണ്ടില്ല. അരയെടുക്കുവാൻ മറന്നുപോയി. ആ ഉപകരണമില്ലാതെ എനിക്കു വായിക്കുവാൻ സാധിക്കയില്ല. പാതിരാവരെ മണ്ണെണ്ണ ചിലവാക്കി വായിച്ച്, പേരിന്റെ അന്ത്യത്തിൽ ചില അക്ഷരങ്ങൾ കൂട്ടിയതിന്റെ ഫലമാണിതു്. എന്റെ നിലകണ്ടിട്ട് ഒരാൾ തന്റെ സ്വന്തം കണ്ണട എനിക്കു തന്നു. താൻ അഞ്ചുരൂപ കൊടുത്തു വാങ്ങിയതാണെന്നും മറ്റും പറഞ്ഞു. അതു് എനിക്കു കുറച്ചു വലിയതായിരുന്നു. അതുവെച്ചു വായിച്ചപ്പോൾ അക്ഷരങ്ങൾ ഒരു വിധം വ്യക്തമായി കാണപ്പെട്ടു. വായിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനിടയിൽ, പെട്ടെന്നു കണ്ണട വീണു തവിട്ടുപൊടിയായി. അതിന്റെ ഉടമസ്ഥൻ എന്നെ തുറിച്ചുനോക്കിക്കൊണ്ടു്, അതിന്റെ വിലയായ ഇരുപത്തഞ്ചുരൂപ ഉടനെ കിട്ടണമെന്നാവശ്യപ്പെട്ടു. "ഇരുപത്തഞ്ചുരൂപയോ? അഞ്ചുരൂപയെന്നല്ലേ താൻ പറഞ്ഞതു്?" എന്നു ഞാൻ ചോദ്യം ചെയ്യുമ്പോൾ, "നിങ്ങൾക്കു കണ്ണുകാണില്ലെന്നു മാത്രമാണു ഞാൻ വിചാരിച്ചിരുന്നതു്. പൊട്ടനുമാണോ"? എന്നാണവൻ പറഞ്ഞതു്. എനിക്കു ദേഷ്യമായി. അയാളെ രണ്ടുപൊട്ടിക്കാമെന്നു വിചാരിച്ചു. എന്നാൽ ഇത്ര ജനങ്ങളുള്ളപ്പോൾ—പ്രത്യേകിച്ചു ആ യുവതിയുടെ മുമ്പിൽവെച്ചു—ലഹളകൂട്ടുന്നതു മര്യാദയല്ലെന്നു തീർച്ചയാക്കി, അയാളുടെ ആവശ്യപ്രകാരമുള്ള ഉറുപ്പിക എണ്ണിക്കൊടുത്തു. ഇങ്ങനെ വായനയും നിന്നു.

വണ്ടി പെരമ്പൂർ എത്തി. മദിരാശിമെയിലിൽ ഒരു ഒഴിഞ്ഞമുറിയിൽ കയറി ഇരിപ്പായി. കുറെക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, ആദ്യപരിചിതയായ ആ യുവതിയും അവളുടെ അപ്പനും (ഇതു ഞാൻ പിന്നെ അറിഞ്ഞതാണു്) എന്റെ മുറിയിൽതന്നെ കയറി. വണ്ടിയിളകിയപ്പോൾ, ഭാഗ്യവശാൽ (അല്ലാ, നിർഭാഗ്യവശാൽ) ഞങ്ങൾ മൂന്നുപേർ മാത്രമേ ആ മുറിയിലുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. ഞാനും ലിലിയും ('ലീല' എന്നപേരിന്റെ നവീനരൂപം.) സ്നേഹിതരാവാൻ അഞ്ചുനിമിഷം വേണ്ടിവന്നില്ല. പേരെന്താണെന്നു ഞാൻ ചോദിച്ചപ്പോൾ, തന്റെ സഞ്ചിതുറന്നു ഒരു കാർഡ് എടുത്തുതന്നു. അതിൽ ഭംഗിയായി,

Miss Lilly; B. A.

Lilly Cottage.

ഇങ്ങനെ അച്ചടിച്ചിരുന്നു. എൻെറ പേരും ഇപ്രകാരം അച്ചടിച്ചില്ലല്ലോ എന്നുള്ള വ്യസനത്തോടെ, ഞാൻ കെ. ജി. പാൾ ആണെന്നു പറഞ്ഞു. (ഗോപാലൻ എന്നു എൻെറ പിതാവു നാമകരണം ചെയ്തിരുന്നതു് എനിക്കു പിടിച്ചില്ല.)

ഇങ്ങനെ ഓരോന്നു സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ, എൻെറ റിസ്റ്റ്‌വാച്ച് കണ്ടു്, "അതു വളരെ നൈസായിരിക്കുന്നുവല്ലൊ" എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു്, എൻെറ കൈതൊട്ടു് അതിനെ പരിശോധിക്കുവാൻ മിസ്സ് ലില്ലി ഉദ്യമിച്ചു. ആ കരസ്പർശം എന്നിൽ രോമാഞ്ചത്തെ ഉളവാക്കി. "ഇതെൻെറ റിസ്റ്റിനു ഫിറ്റായിരിക്കുമെന്നുതോന്നുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു് എന്നെ ഒരു നോട്ടം. ആ നോട്ടം ഏതു മഹർഷിയുടെ ഹൃദയത്തേയും വശീകരിക്കുന്നതാണു്. ഉടനെ ഞാൻ ആ വാച്ചഴിച്ചു്, മിസ്സ് ലില്ലിയുടെ റിസ്റ്റിൽ കെട്ടികൊടുത്തു. ഇതു കഴിഞ്ഞു് ഒരു പുഞ്ചിരിയോടുകൂടി ആ യുവതി തൻെറ സഞ്ചിയിൽനിന്നു ഒരു ചെറിയ വെള്ളിപ്പെട്ടി എടുത്തു. അതിൽനിന്നു രണ്ടു സിഗററും ഒരു തീപ്പെട്ടിയും പുറത്തെടുത്തു. അതിൽ ഒന്നു് എനിക്കു പ്രദാനംചെയ്തു. (എൻെറ മുത്തശ്ശിയോ മററാ അറിഞ്ഞെങ്കിൽ; പിന്നെ വീട്ടിൽ കയറണ്ടാ.) എനിക്കു സിഗററ് വലിച്ചു പരിശീലനമില്ല, ഒന്നുരണ്ടുപ്രാവശ്യം സഖാക്കളോടുകൂടി വലിച്ചിട്ടില്ലെന്നില്ല. ഏതായാലും, ഒരു സർവ്വാംഗസുന്ദരി തന്നതു എങ്ങനേയാ ഉപേക്ഷിക്കുക. അതു വലിച്ചുതീർന്നപ്പോൾ, എനിക്കു പരിചയമില്ലാത്തതിനാൽ തല ചുററിത്തുടങ്ങി. ഉറക്കം വരുന്നുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞു് ഞാൻ കിടന്നു. അരനിമിഷത്തിൽ സുഷുപ്തിയിൽ നിമഗ്നനാവുകയുംചെയ്തു.

പിന്നെ, എന്നെ ഉണർത്തിയതു ടിക്കററപരിശോധകനാണു്. എണീററപ്പോൾ ലില്ലിയും ഇല്ല. അവളുടെ അച്ഛനും ഇല്ല. പരിശോധകൻ പോയതോടെ ഞാൻ പെട്ടിതുറന്നു. അതിലെ സാമാനങ്ങളെല്ലാം മറിച്ചും തിരിച്ചും ഇട്ടിട്ടുണ്ടു്. പോക്കററ്ബുക്കിൽ ഇരുന്നൂറ് ഉറപ്പികക്കുള്ള കറൻസിനോട്ടുകളുണ്ടായിരുന്നതു കാണ്മാനില്ല. എൻെറ റിസ്റ്റ്‌വാച്ചും പോയതുതന്നെ. എന്നാൽ മദിരാശിയിൽ എനിക്കറിവുള്ള ആളുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടും, കീശയിൽ ചില്ലറ കിടന്നതുകൊണ്ടും എനിക്കു വലിയ ബുദ്ധിമുട്ടൊന്നും പററിയില്ല.

ഈ ദുർഘടങ്ങൾക്കു കാരണം ഞാനൊ, വൃദ്ധയൊ, വാദ്ധ്യാരൊ, വിധവയൊ, ആരെന്നു വായനക്കാർ തീരുമാനിച്ചുകൊള്ളട്ടെ.

UNIVERSITY LIBRARY
14 FEB 1933
MADRAS
UNIVERSITY LIBRARY
1933
MADRAS
MUL
073169